

# OUR LIFE

# НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ  
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by

Ukrainian National Women's  
League of America, Inc.

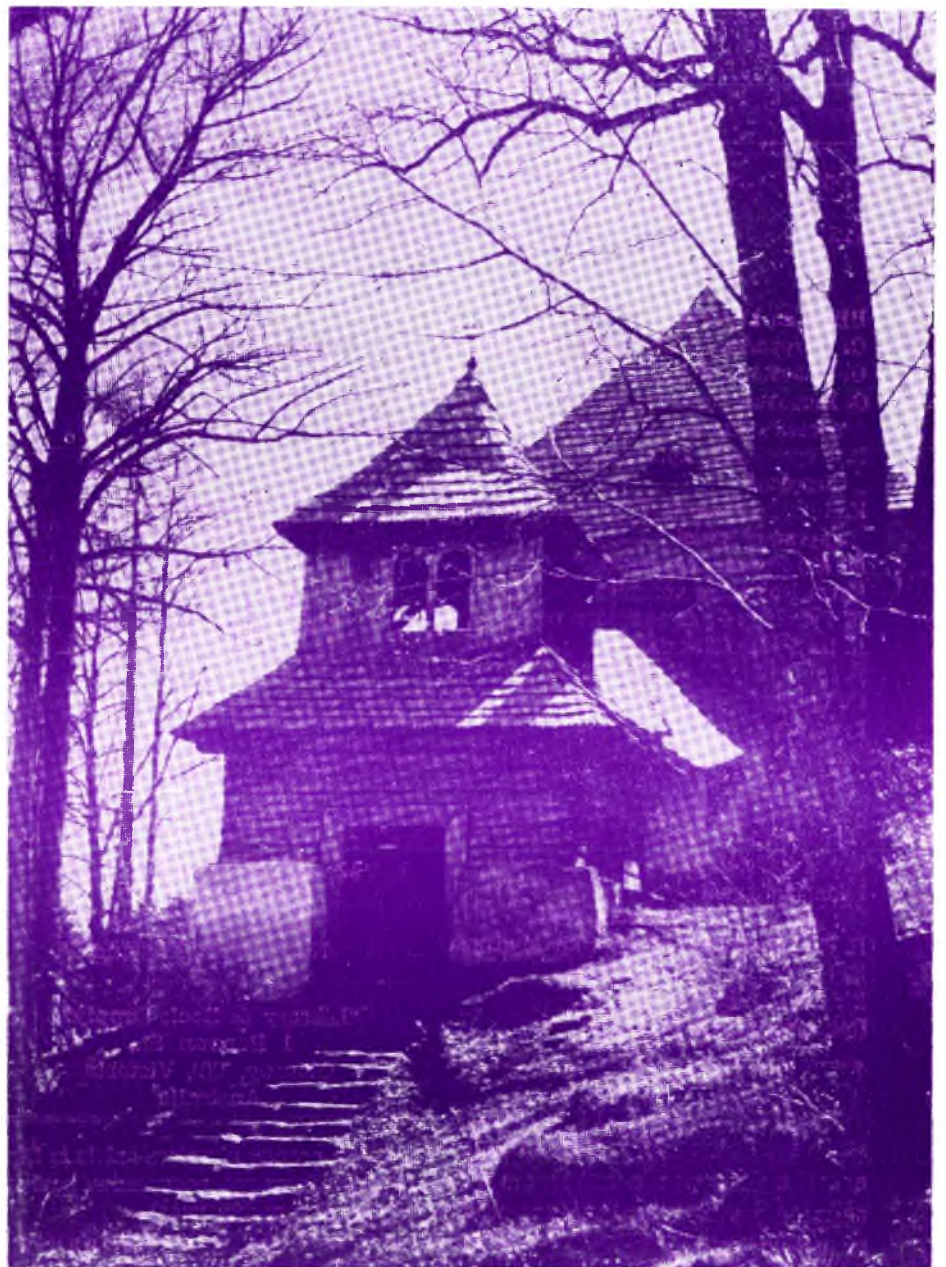
909 N. Franklin Street  
Philadelphia 23, Pa.

Квітень

4

April

1959



Церква в Карпатській Україні



## НАШЕ ЖИТТЯ

PIK XVI КВІТЕНЬ Ч. 4

Видає Союз Українок Америки  
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,  
Кекілія Гардецька, Олена Лотоцька,  
д-р Наталя Пазунок, Марта Тарнавська  
і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати  
на адресу:

909 N. Franklin St.  
Philadelphia 23, Pa.

Річна передплата у ЗДА від січня

1959 ..... \$4.00

Піврічна передплата ..... \$2.50

Річна передплата в Канаді ..... \$4.00

Річна передплата в Англії 1¼ ф.ст.

Річна передплата в Австралії 2 ф.ст.

Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодинокі число 40 центів

## OUR LIFE

VOL. XVI APRIL No. 4

Edited by Editorial Board  
Monthly publication except August,  
of the Ukrainian National Women's  
League of America, Inc.

909 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa.

Phone MA 7-7945

Subscription in the United States  
of America \$4.00 per year, half year  
\$2.50. Subscription in Canada \$4.00  
per year, half year \$2.50. Subscription  
in England 1¼ pound sterling, per  
year. Subscription in Australia 2  
pound sterling per year. Subscription  
in France 900 francs, per year.

Entered as second class matter July  
8, 1944, at the Post Office at Phila-  
delphia, Penna., under the Act of  
March 3, 1879.

Single copy 40c.

## Зміст:

Шлях на Голготу

**О. Лягурицька:** Великодне кострище

**О. Решетило:** У Квітну неділю

**О. Животко-Чернова:** Українські  
письменниці на еміграції

**В. Охримович:** Христос Воскрес,  
Марусю!

**К. Пелешок — Л. Бурачинська:** При  
круглому столі

**М. М.:** Великодні „котики“

**Ната:** Про мого чоловіка

**Д. Гуменна:** Воля власного серця

**Л. Б.:** Тривалий слід

**Н. Чапленко:** У честь Жінки-Героїні

**О. Трофимовська:** На економічні теми  
із життя наших Централь:

Український Жін. Союз в Австрії

Союз Українок Франції

**д-р Н. Сорочківська:** Що це таке —  
пістряк

**Ч. Ч.:** Сире м'ясо

Вишивані сукні

**Вуйко Квак:** Зайчик-збиточник

**П. Кізко:** Дядько Панас і кіт Мурлика

**Н. Наркевич:** Весняні танки

Вісті з Централі

При громадській роботі

Кожна організована громадянка  
знає, що своєчасно внесена перед-  
плата на журнал є здоровою фі-  
нансовою підставою для розвитку  
видавництва.

ПРЕДСТАВНИЦТВА  
„НАШОГО ЖИТТЯ“

## КАНАДА:

Mrs. Olga Lukomska  
14386 Park Dr.  
Edmonton, Alta.  
Canada

Mrs. Lewka Romanyk  
1252 Broadview  
Toronto, Ont.  
Canada

## ФРАНЦІЯ:

Mme. Anna Pasternak  
16, rue de 5 Diamants  
Paris 13e  
France

## АНГЛІЯ:

Mrs. Vira Smereka  
36, Temple St.  
Heaton, Bradford Yerks.  
Mrs. Myroslawa Rudenska  
245 Wigman Rd.  
Billborough Estate  
Nottingham, England

## АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”  
1 Barwon St.,  
Glenroy, W9, Victoria  
Australia

Через велику кількість звітів із Від-  
ділів перериваємо друкування повісті  
„Вулька“ у цьому числі.

Редакція

## ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

Остання неділя перед Великод-  
нем — **Верба**. Святять у церкві  
вербові пруття. Потім біють один  
одного вербою: „Будь великий, як  
верба, а здоровий, як вода, а ба-  
гатий, як земля“. Свячену вербу  
садять у городі.

1019 — 940 літ, як у Києві став  
правити князь **Ярослав Мудрий**.  
Він уникав воєн, а головну свою  
увагу спрямував на розбудову  
держави. Під його владою високо  
піднеслася культура України. Най-  
важливішим державним актом Яро-  
слава було списання законів у  
славній „Руській Правді“.

1569 — 390 літ, як відбувся у  
**Люблині** сойм, що сполучив ли-  
товське велике князівство із Поль-  
щею. Тоді то Польща відібрала ча-  
стину України — Підляшшя, Во-  
линь і Київщину. Іменем україн-  
ських вельмож промовив князь  
Вишневецький і станув в обороні  
їх прав.

1729 — 230 літ, як у Глухові  
померла гетьманша **Настя Скоро-  
падська** з роду Марковичів. Вона  
допомогла гетьманові перейти ли-  
холіття після битви під Полтавою,  
але за її рішучість постала відома  
помовка про те, що не гетьман, а  
вона булаву носить. Дочку свою  
Уляну видала за графа Петра Тол-  
стого. Це була перша українка  
знатного роду, що вийшла за мо-  
сковського вельможу.

1879 — 80 літ від народження  
**Михайлини Левицької** з роду Сму-  
ків на Буковині. Одна з перших  
вчительок-патріоток, вона виявила  
велику ініціативу в перші роки ру-  
мунської окупації і очолювала то-  
ді Жіночий Комітет Допомоги. Піз-  
ніше працювала довгі роки в уп-  
раві Жіночої Громади і вела дитячий  
садок.

Будете небагом міняти мешкан-  
ня? Хочете забезпечитися, щоб  
скоро дістати „Наше Життя“ на  
нову адресу? Заки будете пере-  
проваджуватися, — будь ласка на-  
пишіть до нас, подаючи дату Ва-  
шого перепровадження, да в н ю  
й нову адресу, та 10 ц. на друк  
нової адреси. Пишіть до: Адміні-  
страції „Нашого Життя“, 909 Н.  
Френклин Ст., Філадельфія 23, Па.

## **Христос Воскрес!**

Кличемо Окружним Радам, Відділам і членкам нашої організації.  
Управі Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), членам-організаціям та членкам-прихильницям СФУЖО шлемо щирий привіт.  
З Великодніми Святами вітаємо все українське громадянство.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

## **Христос Воскрес!**

Управа Світової Федерації Українських Жіночих Організацій вітає об'єднані у Федерації центральні, як і всіх членок жіночих організацій та все українське громадянство. розсіпане по всьому світі — українським християнським привітом — ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Нехай цей стародавній український привіт долетить і до сестер на рідних землях, що не можуть привітатись ним та тільки духом об'єднуються з нами.

ОЛЕНА ЗАЛІЗНЯК, голова

# ШЛЯХ НА ГОЛГОТУ

Завжди терновий вінець буде кращий ніж царська корона;  
Завжди величніша путь на Голготу, ніж хід тріюмфальний;  
Так од віку було і так воно буде до віку,  
Поки житимуть люди і поки ростимуть терни.

Леся Українка

У думках проходимо цей шлях. Він позначений великим терпінням Господнього Сина і слід його вкритий краплинами поту і крові. Це тільки частина Його страдань. Але вона стала вже символом великої Жертви, до якої раз-у-раз повертаємось.

Тому пригадуються слова Лесі Українки тепер, коли готуємось зустріти свято Христового Воскресення. Вона написала їх у 1900 р., у часі великого свого життєвого перелому. Під життєвими ударами вона відчуває їх глибоку вартість. Коли людина „вільна душею“, коли вона прямує до „вищої краси“, тоді ця „плетениця тернова“ стане їй справді вінком. І він буде промінювати ясніше через віки, ніж царська корона, що померкне зараз по смерті її носія, хоч за життя самоцвітами блистіла.

Думки перекидуються на інший шлях. У далині віків губиться він перед нашими очима. Плило ним велике прагнення волі, що не завершилось. За цим кличем ішли державні мужі, тверді військові і палкі юнаки. Верстали його старі бабуні, зрілі матері і молоді дівчата. І це горіння злилося в великий зрив, що його звемо змаганням українського народу до волі.

„Завжди величніша путь на Голготу“ — каже поетка. Коли тямить людина „на що й куди вона йде“, коли вона твердо вірить у своє змагання, коли вона не шукає „інших тріюмфів“. Тоді цей похід стає справді величним, дарма, що йому бракуватиме моменту завершення й перемоги. Бо в цьому поході кладеться підстава під щось набагато цінніше. Тоді ро-

сте й назріває сила, що становить характер одиниці й народу.

Пригадується воно тепер, коли байдужніють широкі маси й коли подекуди зневіра вкрадається у наші ряди. „Інші тріюмфи“ починають охоплювати думки. Сумніви захитують первісну постанову, критика засліплює ясно визначену путь. „Без одваги й без волі“ на ній можна заблукатись, каже поетка. І так поволи збиваємось із дороги. Шукаємо легшого шляху, ідемо обходом, а то й зовсім пристаємо. У кожному камені, у кожному пагорбку вбачаємо перешкоду.

А він уже близько — цей День Воскресення! Невже не страшно нам заломитись саме напередодні його? Стратити силу й віру в той шлях, що його промостили наші предки?

## Великоднє кострище

Яке величне видовище, коли в темну ніч раннього Великодня на горбах у кожному селі на Волині молоді парубки розпалюють Великодні кострища! Полум'я рветься високо в небо, викреслює іскри. А вони летять угору, в небо вогняним стовпом, розприскуються на всі боки і злітають із неба назад до кострища! Ніби справді, як вірили колись, та й вірять ще досі, бог-Сонце посилає „свій знак“ — золоту іскру, так заповідаючи багатий врожай.

Стягнувши на горби багато дерева, пеняків, стовбурів, старого господарського знаряддя, гілляч-

чя, — парубки вчотирьох одноразово з кожного боку підпалюють кострище „живим вогнем“. Видобувають „живий“ тертям однієї гілляки об другу. Роблять це обрядово, урочисто, співаючи парубоцької веснянки:

**З а с ч і в :** „Ой, ти, Сонце праведне,  
засвіти, засвіти!“

**Х о р :** — „Землю-Матінку пригорни,  
пригорни!“

**З а с п і в :** „Ой, ти, Сонце ясне,  
припекни, припекни!“

**Х о р :** — „Землю-Матінку розжagni,  
розжagni!“

**З а с п і в :** „Ой, ти, Сонце краснее,  
золоти, золоти!“

**Х о р :** „Ярну Весну заквіти, заквіти!“

І чи ж бог-Сонечко не кинув з неба золотої іскри? Та ж ми бачили це на власні очі! А вранці, коли ще сонце не встало, хіба не пахло повітря підсніжком, першою квіткою з вінка Яр-Весни? Хіба не парувала тьмяно Земля, не пахла Великодньою паскою? А по дорозі хіба не котилася писаночка, зустрічаючи кожного щорічно поновому і так само по-старому хо-роше вітаючи: — Зі Святочком, зі Святочком! Та ще й з красним Великоднем!

Ольга Решетило

## У Квітну неділю

Було це тоді, коли Христос стопами доторкався землі, а очі Його дивилися далеко поза обрій... Того дня Христос мандрував довго, тож був змучений і сумний. Один з учнів Його, несміливо заговорив:

— Учителю, присядь на осла, відпочнеш, до міста ще далеко.

Христос мовчки сповнив його пропозицію. І знов рушили вперед.

Вся природа віддыхала весною... Повітря хвилювало від пташиних співанок... Із сонних млак сонце підіймало ясний, розсміяний ранок...

Якийсь заспаний чоловік вишов по воду до криниці і побачив здалека групу, що золотилася у проміннях... Чоловік кинув коновки і вражено скрикнув:

— Він іде... Син Давидів! Он там іде на осла! Збирайтеся! Він іде, ясний, могутній, величний!

Люди з лоскотом відчиняли віконниці, кричали, приспінено збігались.

— Що робити? Як привітати? — питались.

— Ломіть галузки пальми. Разом голосно вітайте, осанна, осанна, осанна, Синові Давидовому! — приказував старий книжник.

Гамір і метушня розбудили ді-

тей. Вони також збігались. Менші босі в сорочечках, нечесані, другі навшвидку загортали волося від запитливих очей.

— Що сталося? Чому дорослі побігли за місто? — питали одне одного.

— Я знаю, я знаю! Я чула, як старші говорили між собою. — Знаєте, хто іде до нас? Князь над князями, Володар всесвіту! Старші будуть Його вітати — пояснювала сміливо Рут.

— І ми також, і ми також! — за-бажляли хором діти.

— Нарвм квіток, у лузі цвітуть вже! — нагадала Дебора.

— Так, так, квіток — кричали врадувані діти.

Коли розхвилювана юрба входила до міста, діти бігли назустріч із квітами у руках. Сивий, з довгою бородою Йосса вимахував па-лицею і приказно кричав до дітей:

— Ідіть додому! Тут вас потопчуть!

Діти спинились збентежені. Ра-хиль виступила наперед і оправда-но заговорила:

— Ми тільки хотіли Йому кві-ток дати.

У тій хвилині, Христос побачив дітей, зліз з осла і підійшов до них. Діти привітали Його хором:

— Осанна, осанна, осанна Си-нові Давидовому! — і кидали Йо-му квіти під ноги.

— Не можна було взяти ки-тичок, бо кінці маленькі, короткі... і ми дуже спішилися — щebetала говірлива Стелля.

Христос усміхнувся, положив руку на її голову і сказав:

— Рости здорова, щаслива, на потіху твоїх батьків.

Захоплена юрба загула:

— Дивіться, Він благословить дітей!

— Осанна, осанна, осанна!.. — лунали розкотисто голоси.

Фарисеї також підійшли до Христа.

— Ми чекаємо Тебе з розкіш-ним бенкетом, Мудросте! Чому до-зволюеш задержувати себе малим дітям?

Очі Христа посумніли... і знов дивилися далеко за обрій... По-блідлі уста Його порушилися:

— Діти прийшли до мене з чи-стим серцем і першими весняними квітами.

# УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИЦІ

## на еміграції

(Докінчення)

З письменниць, які вийшли із західних земель, твориться сильна група, яка звертається до минулого з метою зафіксувати його неповторні образи.

Почала це Ярославська прекрасним, недостатньо оціненим твором „В обіймах Мельпомени“ Це життя артистів сцени. Читається з напруженням аж стомлюючим Життя артистів — це сцена, від неї залежить усе інше. За всяку ціну артист мусить діяти, за всяких обставин. Це взлети у височінь успіхів і ненастанні падіння у безодню відчаю від неуспіхів. Трагічне тло воєнних подій у тім творі відсунуто на відповідну віддаль — у житті артистів лаштунки все на першому плані. Життя стає грою, а гра життям. Завдяки такій здібності зливати поняття артисти власне найбільше зберігаються під час воєн і окупацій.

Під зглядом зафіксування життя мистецьких груп у західних землях до Ярославської прилучуються Ірина Винницька й Оксана Керч своїми книжками — „Музика“ й „Альбатроси“. Це образи доби трудної для мистців, особливо відсутністю сприятливої атмосфери. Доба, в якій щойно виховувались кадри цінителів мистецтва. Всі служителі мистецтва в таких періодах є піонерами, які мусять відвоювати простори духа для рідної культури у загартників, не маючи за собою організованого сприятливого запілля. І всі вони є власне тими альбатросами, що їх крила волочаться по нудній землі. Чи маллярі, чи поети, чи музики — всім їм нема простору; їх душі оббиваються об гострі кути жорстокої щоденщини. Від книжок „Музика“ і „В обіймах Мельпомени“ віє здоровим духом справжнього мистецтва. Вони зрівноважені відсутністю натиску на особисті інтимні переживання. Драми їх життя від-

буваються в головному пляні посвяти мистецтву.

До цієї групи долучається своїм романом „Буря над Львовом“ і Марія Струтинська. Це образ Львова, охопленого бурею подій останньої війни, такого, яким він уже ніколи не буде. Там у критичній добі перед бурею і вже за неї показано кола інтелігенції, громадських діячів і політиків — як вони поводитись і що переживали перед бурею і коли вона вибухла. Їх поступовання й реакції типові, психологічно правильні і в основі однакові для всіх міст захоплених бурею.

Всі згадані книжки мають крім цікавості для читача ще історичну вартість, як матеріяли подані свідками доби.

Свою здібність мистецьки правдивого зафіксування доби особливо розвинула Ярославська у своїй повісті „Поміж берегами“. Її особливою рисою є гостра спостережливість, звязана із здібністю спокійно-об'єктивно сприймати людей і явища. Тому її твори викликають беззастережне довіря читача. У згаданій книжці в основному проводиться ідея зустрічі представників трьох українських світів, перетини їх шляхів на терені таборової України, процес наближення й зрозуміння. За тему таборової України брались не раз, але що тема трактувалась поверховно, то такого вислідку як Ярославська ніхто не осягнув. Це була безприкладна доба, в якій відбувались зовсім нові, досі нечувані процеси соціологічного значення. Ярославська це зрозуміла. У неї все йде вглиб. Люди виходять із своєї минавшини і стають перед новими ні на що неподібними проблемами. Люди борються з обставинами, з тупим нерозумінням урядових чинників, які мають власть рішати їх долю, із собою, зі своїм минулим

і за своє майбутнє. Борються кожен своїм способом і переважно переборюють — їх човни відпливають до протилежного берега. Одні несуть з собою заповіді батьків, інші струшують із радістю ненависну шкаралупу страху й самозапечення.

У Ярославської, як у Людмили Коваленко, брати пізнають один другого й обі письменниці доводять до соборницького подружжя. На ворожнечу за територіальним принципом дивиться Ярославська з розумінням причин. Шукаємо винуватців наших нещастя, а що справжніх не можна досягнути, то обвинувачуємо одне одного — а тут треба не обвинувачувати, а зрозуміти.

Своєрідні образи минавшини принесла на чужину Софія Парфанович. Це в першу чергу майстерні малюнки природи рідної Бойківщини. „Загоріла полонина“ — це ряд полотен, де теплими, буйними барвами закріплено куснички Бойківщини з її чарівною природою і людиною — тим упослідженим бойком, що прокинувся у шумі визвольної боротьби і в ній революційно перетворився з німого статиста у свідому активну одиницю.

Твір Парфанович „У Лісничівці“ споріднений із „Далеким Світом“ Галини Журби, там де йдеться про життя людини в природі й світ звірят. Нема там, як у Журби проглиблення тла — все діється за дня, але який він любий той день, яку тугу будить опис життя на лісничівці за рідною землею!

Своїм настановленням стояти завжди при народі й поділяти з ним його стиль спротиву, інстинктовний і буйний, який завжди має в собі і мусить мати елементи гайдамацького руху, Парфанович є відповідником Галини Журби та Людмили Коваленко.



Оповідання з бойківського життя з усіма мовними чарівними особливостями видала Марійка Головінська. Її жіночі типи Сефта і Фіцета сильні, позитивні характери, які відразу вмюють вибрати свій правий шлях і йти ним до кінця. Думання авторки є під повсякчасним впливом віри в Бога. Присутність Його опікунчої помічної сили є завжди й у всім.

\* \* \*

На чолі жінок-поеток стоїть монументальна постать Оксани Лятуринської, що через її творчість незломним стрижнем проходить гартована, дзвінка, вічна ідея України.

За засадою патріотичної лірики наші поетки групуються так: Наталія Холодна, Ганна Черінь, Віра Вовк, Леся Храплива. Для них Україна є початок і кінець. І в їх творах віє запашний вітер України різної сили і тонації.

Всі поетки тієї групи, як і всі наші поетки, пишуть і прозою, яка виходить з-під їхнього пера, прислана легким пилком поезії. Остання праця Холодної в прозі „Шлях Велетня“ є таким зразком. Це тільки переказ, але це найкраща біографія Шевченка для молоді.

Звучання творчості поеток різне: у Холодної це всеобіймаючий єдиний патріотизм, у Храпливої в ній є призвуки, подиктовані її внутрішньою істотою громадської діячки, у Віри Вовк воно забарвлене містичним відчуттям природи аж до злиття людини з її красою, та ще особистими мотивами. Прозою написала „Духи і Дервіші“ Це оригінальний заснов для автобіографії. Спроба почерпнути із власного життя об'єктивні категорії і так показати місце свого покоління в історії нашого народу. Головна цінність цієї книжки — це приголошення молодого покоління до своїх батьків, встановлення нерозривного зв'язку сучасних із минулими. Неподуманий гіркий докір тим, які відвертаються від свого і своїх на те, щоб стати краплею в чужім морі, в той час, як на своїй ниві потрібні всі сили.

Тісно об'єднують в одну групу Віру Вовк, Ірину Шуварську і Леся Храпливу релігійні мотиви. Христос, Марія, святі, теми свят.

Все це українські образи у різьблених рамах, прибрані рушниками і завітчані.

Релігійність Храпливої то світоглядова філософія, з якої треба виходити людині у земному житті. Це ґрунт і стрижень праці й життя.

У Віри Вовк релігійні мотиви звучать більш містично. Краса природи, як твору Божого, сповнює людину екстазом і вибирає в себе як частину.

Релігійні мотиви у Шуварської хоч припяті до образів Христа, Марії, звучать пантеїстично. Найбільш божественну ласку в неї відчувається в мотиві материнства. Поява нового життя відчувається в пляні чуда — не тільки народження фізичне, а новий тон у музику всесвіту.

В засобах своєї творчості Шуварська послуговується досить часто особистим ідіомом. У тім наближається до поеток-модерністок, а що є великим естетом у слові й образі, то має під тим зглядом дещо спільне з ліричними поезіями Васильківської.

Андієвська і Васильківська приходять для себе відповідною атмосфери абстрактного мистецтва. Обидві вони гоїно вживають особисті ідіоми, засекречують свою творчість, не шукають зв'язку з читачем, даючи йому повну волю особистої інтерпретації. Обидві поетки пишуть і прозою, при чім Андієвська виявляє здібність інтригувати читача. Васильківська багато перекладає з чужих мов, і з української на англійську, що особливо цінне.

Обох останніх поеток критик Ю. Лавриненко відносить до групи наших наймолодших, тих, що, як він висловлюється, нічого не знають про наше минуле, тобто про українську літературну спадщину. Отже відірваність від свого й чужі зразки. Лавриненко не без підстави бачить у відірваності небезпеку, хоч у цілому не знає — чи то зле, чи може добре. В основному це мабуть таки зле, але не віриться, що цей стан незнання є щось тривале, постановлене. І не можна вірити, що такі нічого не знають. То ж не тільки знання української мови навело їх на думку статись українськими поетками. Щось таки знають, а будуть знати більше

і зрештою все. Допитливість і самокритицизм Васильківської тому запорукою. Вона хоче бути сама собою — отже найти свій сенс, своє справжнє „я“, а це врешті значить прилучитись до батьків. Справа не в напрямку, не в стилі, а в душевній настановленні.

Отже, як бачимо, літературний фронт добре заступлено жінками на всіх відтинках. Ще дуже потрібно нам добрих біографій. Це вимагає дослідного розуму. Остання праця Ірини Книш — біографія Наталії Кобринської доводить, що і на цьому відтинку маємо гідних заступниць.

Нарешті над пекучою проблемою дитячої книжки працюють також з успіхом жінки. „Для малят“ й „Ой, хто там“ К. Перелісної та „Наша Хатка й „Золоті Дзвіночки“ Іванни Савицької добрий вклад у цю справу. Працюють у тій галузі Ніна Мудрик, Олена Цегельська, Ганна Черінь, Леся Храплива й ще інші. Дитячі книжечки редагує Марія Юркевич. В процесі творення є ще багато речей, які свого часу побачать світ. Готуються до видання збірки, повісті і драми.

Жінки все йдуть у наступ не втомно й уперто, але немає в них мети висуватись наперед тільки з амбіції й випередити чоловіка, загнати його в кут і уневажнити, як то намічається тепер у деяких суспільствах. Українська жінка не хоче такого загнаного чоловіка. Устами своїх письменниць вона власне кличе з занепаду, кличе від вгрузання у щоденщину до праці ідейної. Кличе доброго й сильного, кличе лицаря-воїна, борця за Україну.

#### ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

З нагоди ювілею Нашого Життя прошу прийняти від мене слова признання за Ваші неоцінені заслуги для піднесення нашого журналу так під оглядом внутрішнього змісту, як і зовнішньої форми. Я дуже добре розумію, які труднощі приходить Вам поборювати при такій складній праці. Тому, коли тільки зможу, перешлю дещо, щоб тим хоч трошки причинитись до того великого діла. А тепер складаю 6 дол. на пресовий фонд Нашого Життя. Ірина Кашубинська

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ, 1959

# Христос Воскрес, Марусю!

На підставі амністії для кол. громадян Польщі у 1942 р. авторці цього нарису вдалося звільнитись із советського лагера. Разом із товаришками неолі вона лерейшла довгу мандрівку. Великдень 1942 р. застав її у Казахстані, де жило багато засланих і поселенців.

Пять їх замешкало у малій, казачкій хатині. Ялось удалось переллагати стару казачку, щоб прийняла їх до себе.

Перемерзлі, виголоджені, вимучені майже тримісячною їздою в поїзді мали тільки одне непереможне бажання — спати! Спати нарешті в кімнаті, а не в товарному вагоні, серед людського натовпу, чи під плотом на якійсь залізничній стації, як то часто бувало.

— Богу дякувати, що нарешті маємо дах над головою і ту стареньку бабусю, а не пики емведистів поруч себе, сказала задумчиво Данка, стягаючи з ніг перепочені онучі. — Ялось мені тепер здається, що я дійсно на волі, а не як до тепер було... Нібито звільнені з лагерів, а всеж у їхніх лабетах...

— Воля, воля — перебила терпко Ніна. — Ти ж сама переконатась, що у Советському Союзі відчинені ворота лагеру чи вязниці — це ще не воля. Амністія? Це пуста фраза у цій проклядній країні, де „так вольно здишет, а не дишет чалавек“

Ніхто не відповів. Кожна зайнята була своїми думами, менш більш такими самими.

— О так, відчинили ворота на волю, глузувала Ніна. Відчинили в Мурманську, Колімі, Воркуті, Котласі. І дійсно вийшли люди на волю в надії, що все найгірше вже поза ними. А то лиш починалось! Хто сподівався, що воля скінчиться для них голодовою смертю при стирті зігнилих буряків?

Знов ніхто не відповів їй. Навіщо дратує вона нас і себе тими спогадами, промайнуло Христині в голові. А Ніна продовжувала так, наче б хотіла зрушити когось.

— Вірте мені, що там над Амур-Дарією, коли я побачила матерей, що ридають над трупами дітей, ко-

ли я наткнулась на пів божевільних із голоду людей — шось заломалося в мені. Я перестала вірити в милосердя Боже. Одне почування, що залишилось у моїй душі, це ненависть. Ненависть до себе, до всіх, до цілого світу. А скільки ще терпінь, скільки жажіть ще перед нами? Ніна засміялася гірко, сти-скаючи голову руками.

Христина підняла голову. — Вже знов почала, подумала. А в



голос дуже спокійно: — Бачиш, Ніно, воно не так, як ти говориш. Я власне бачу опіку Матері Божої над нами. Чи ж ми не вдержали той голод над Амур Дарією і сьогодні живі сидимо в теплій хатині? Ми ж могли вже сидіти на кораблі і плисти на нову, незнану поневірку. Знаєте, дівчата, я й досі не можу зрозуміти, як це сталося, що нас не навантажили на корабель! Ми ж уже були в черговій п'ятдесятці „живих трупів“, відчи-сленій на виїзд до колгоспів.

— О, це був сліпий випадок, пояснила Іванка. Памятаєте, тоді саме приїхав поїзд із новими звільненими з лагерів? По них вийшли польські старшини. Побачили, що нас ладуєть на роботу до колгоспів замість туди, де організувалась армія. Счинилася страшна метушня, гостра суперечка за „чубариками“ і в висліді нас завантажи-

ли замість на корабель — до вагонів і привезли сюди.

— Десь тут близько має бути військовий табір, сказала Стефа. Спробуємо завтра їх відшукати.

— За два дні Великдень, прошепотіла напів сонно Данка. — Чи ви знаєте?

— Тішся і вір у Воскресіння, ти шкелетику людський, позавиваний у вонючі шмати, просичала їдко Ніна.

— Тихо, Нінко, спробуй заснути, просила шепотом Христина. — Побачиш, що сон тебе скріпить! Зовсім інакше будеш дивитися на все.

Два дні до Великодня скоро проминули. Дівчата прали свою одіж і підлатали її. Христина пошила собі із шмат ходаки, бо з „панських черевичків“ не лишилося ні сліду. Лиш одна Ніна приглядалась усьому понуро, з іронічною посмішкою.

— Підеш із нами, Нінко, захочувала її Христина. — Це ж наша перша Служба Божа по двох роках. А може зустрінеш когось, може довідаєшся шось про рідню?

Був погідний, холодний ранок ранньої весни. Христина з дівчатами ішла вузькою стежинкою до військового табору. Кругом панувала німа тишина і безнадійно сумний краєвид. Ніде ні деревини, ні пташини, тільки руда, поорана дощем і вітрами земля.

Дівчата йшли мовчазно. Нараз Іванка зловила Христину за руку. Вони завважили людську постать, що наближалась. Серед саїтнього краєвиду лячно вражала силветка кремезного діда у знищеній, обірваній одежі. Дівчата мимохіть спинились позаду Христини.

Тепер вона побачила виразно клапті його сивого волосся, що вилазило з-під великої шапки і пооране зморшками лице. Шось ніби усмішка промайнуло його лицем.

— Христос Воскрес, Марусю! Поздоровляю вас із цим великим святом. Це ж для вас подвійне, бо воскресла й ваша воля, дівчата! Може й повернетесь у свою батьківщину. А я? Відгорнув важкою, спрацьованою рукою сиве волосся з чола — мене будуть дальше возити з місця на місце, як те переко-

# При круглому столі

Не тільки в великих залах, за зеленим сукном, відбуваються зустрічі. Багато діється також при круглих столиках під час обіду чи вечері. У цій формі пробігає багато розмов і дискусій.

Ось невелика готелева зала на горі міста. Це Нан. Рада Жінок Америки дає обід у честь делегаток, що прибули на Комісію Статусу Жінки в Об'єднаних Нантіях. Делегатки сидять при різних столиках, оточені місцевими жінками.

Від Союзу Українок Америки прибуло нас дві — Олександра Різник і моя скромна особа. При нашому столі делегатка Куби, мошла ще, невеличка жінка. Це розмова про сесію та її перебіг.

Предсідниця п-ні Парсонс промовляє. Спершу вітає делегаток, потім представляє голову Міжнар. Жін. Ради п-ню Лефози, голову Міжнар. Жін. Союзу п-ню Дераніягала, а вкінці предсідницю цього-річної сесії п-ню Манас. Обід проходить скоро, бо о 3-тій год. починається сесія.

А нас цікавлять найбільше делегатки з Советського Союзу. Українки немає, як і попереднього разу. З-поза залізної заслони при-

типоле. Сам я з Полтавщини, мав жінку й двох синів. Жінка померла недавно, не витримавши такого життя. Синів замучили у в'язниці за контрреволюцію. Як бачите, все мені забрали, зробили мене бездомним старцем, але не забрали, не вирвали з душі віри в Бога, як і не видерли надії, що не мине їх справедлива рука Бога. Помоліться, дівчата, помоліться за нас, вільних у неволі людей!

Притиснув сильно шапку до грудей і відійшов вільним, твердим кроком.

Христина глянула на Ніну, що стояла поруч із затисненими устами, а рясні сльози котились по її блідому личку.

— Христос Воскрес, Марусю, повторила Христина слова діда, мов відгомін. Дівчата пригорнулись до Христини і глянули з подивом услід постаті, що віддалялась. Щось неначе відродило їхні мучені душі. Віра Охримович

були московка Е. Коршунова, полька З. Дембіська і чешка Г. Лефлерова. З котрою з них почати розмову?

Ділимось завданнями. П-ні Різник повинна поговорити з п-нею Дераніягала, яка вітала нашу делегацію на конгресі в Цейлоні. А я прямую до стола з обома делегатками з РСФСР.

Розмова була коротка. Трудно передати точно її перебіг. Це була гостра виміна думок про становище жінки в Україні. Кожен її уступ мої співрозмовниці закінчували: — Приїжджайте до нас, а переконаєтесь!

Звісно — до порозуміння ми не дійшли. А тільки зазначили нашу привність і наше становище у вільному світі.

Катерина Пелешок

Знов зала іншого готелю. При круглому столику невелика група. Це зішлись українські жінки на зустріч із п-нею Дераніягала, головою Міжнар. Жін. Союзу.

Це смуглява, струнка пані середніх літ. Вона прибула на Комісію Статусу Жінки і перевела на раду провінційних жінок Азії. Вона уродженка Цейлону, але правничі студії закінчила в Оксфорді. У Лондоні й здала адвокатський іспит. Але практики не виконувала, бо подружжя й материнство відсунули це. А потім увійшла у жіночий рух своєї країни, що зайняв її всю.

Розмова легко навязалась. Пані Дераніягала гарно згадує наших делегаток — пп. Шехович, Процюк із Коломбо і п-ню Гладій із Атен. А це відразу відкрило контакт із нами. Як і пляни СФУЖО, хотіла б вона знати.

Пані Олена Лотоцька інформує її про наш Конгрес. Про наших членів-організацій, розсипаних по всьому світі. І про ідеї, що лягли в основу нашої Федерації.

Пані Дераніягала обіщоє вислати делегатку на наш Конгрес. Можливо, що не тільки від Міжнар. Жін. Союзу, але й із цейлонського жіноцтва хтось прибуде.

Розмова пливе невимушено. Увій забирають слово й інші присутні: пп. Олександра Різник, д-р

Іванна Ратич, Катерина Пелешок, Лідія Бурачинська. Показується, що організаційні проблеми однакові в цілому світі. Як легко знайти спільну тему з людиною, що стоїть у провіді могутньої жіночої організації!

Час проминув скоро. Ми попросилися із почуттям ще одного цінного контакту, що його вдалося навязати. Л. Бурачинська

## З НОВИХ ВИДАНЬ

На Службі Народу, ювілейний збірник Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб. У 25-річчя від заснування (1930-1955). За редакцією Ірини Книш. Видання Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб. Вінніпег. Ст. 500.

Це вже другий із черги альманахів жіночої організації, що вийшов у Канаді. Користуючись завершенням чвертьстоліття розвитку Організація Українок Канади опрацювала в ньому свій шлях. Матеріал впорядкувала Ірина Книш і завдяки її хистові він поданий дуже переглядно.

У перших відділах книжки обговорено широко початки організації. Поштовх до неї дало жіноче віче дня 30. листопада 1930 р. у Вінніпегу, що його скликало Т-во „Канадійське Українське Жіноцтво“. Темою його був протест проти польської пацифікації Галичини. Але масова участь жіноцтва та палко виголошені промови освідомили учасницям їх силу й потребу гуртуватись. І з цього почину зродився рух, що прийняв пізніше форму організації.

У дальших розділах книжки обговорено поодинокі етапи. Це впливний похід вперед, сполучений із ростом зацікавлень і завдань. Праця пливе трьома руслами — самоосвітнім, допомогивим і зовнішніх звязків. У першому бачимо самоосвітні імпрези, гуртки, жіночу сторінку Нашого Шляху, різні видання. У другому жертвенну працю в користь загально-громадських потреб, а врешті створення Українського Золотого Хреста, як червоно-хресної бази для допомоги визвольній боротьбі. У третьому напрямку різні контакти та інформаційні та протестаційні акції.

В окремому відділі книжки про-



## Великодні „котики“

Гарний весняний ранок. Весело грає соняшне проміння на велетенських шибках люксових крамниць. Дорогі речі, виставлені на показ виблискують ще краще з-поза них. А квітові крамниці з незвичайними тропічними рослинами перетворюються в розкішні, таємничі гаї-сади з водограями, мініатюрними водопадами та кольоровими пташками.

Я біжу на працю. Радію сонцеві, весні. Хоч у поспіху, все ж затримуюсь біля зеленої „примани“ Очі милуються буйними рослинами та розкішним квітням по середині. Нарциси, фіялки, туліпани, азалії... Чудова гра форм і красок. Але раптом очі доглянули в куточку, майже непомітно за пишним кушем якихсь яскравих квітів, у скромному глечичку, коло білого крілика з кошачком крашанок, сріблясті „котики“ верби. Щось, ніби якийсь невідомий струм пробіг по мені — я аж здригнулась.

— Та це ж Вербний Тиждень! — подумала. — В неділю будуть вербу роздавати, а там за тиждень — Великдень!

Серце раптом болюче стиснулось. Скільки спогадів охопило мене! Якось згасла краса весняного ранку і я з трудом відірвалась від пишного вікна. Ноги понесли мене звичною дорогою. А думка шукала причини: що сталося, що засмутило мене?

мовляють активні членки ОУК, подаючи свої спогади. Незалежно від того поданий перебіг праці кожного Відділу ОУК. Це все завершене відділом документів і матеріалів, як переліком управ, промов і резолюцій.

Альманах є дуже цінним вкладом в історію нашого жіночого руху в Канаді. Л. Б.

Клапті снігу лежать на полях, а на дорозі непрохідні калюжі. Та шкільним дітям не важко їх оминути. Вони й так не люблять прямої дороги — треба ж пошукати, чи немає підсніжків на краю ліса. А тут верба вже розпустила своє віття й увінчала його сріблястими „котиками“ Яка радість!

Вертаюсь додому з пучком верб'яних „котиків“ у руках. Як би-лось тоді моє серце! Це ж доказ, що вже проминула довга, дошкульна зима і Великдень уже близько. Любо всміхається мені назустріч матуся.

— Так, моя дитино, вже незабаром будемо святкувати!

Роки проминули, Великдень стрічаю своїй власній сім'ї. Відповідальність і турботи не дають вже чистої, незакаламученої радості. Але постать моєї матері все розраджує мене. Памятаю її з пучком вербних „котиків“ у руках, як повертається із церкви у Вербну Неділю.

— За тиждень — Великдень! Доноу моя!

— За тиждень, матусю!

І в душі знов зроджувалось те хвилювання, що його дає передчуття великої радості.

А потім доля понесла нас далеко, за моря і гори. Жили ми тоді в місцевості, де були єдиними українцями і не мали ніодної співчутливої душі. Кругом чужа чужина. Лиш вряди-годи пошта приносила вістки від друзів, що не забули нас. А між ними теплі листи писані материнською рукою Олени Кисілевської. Як ця велика жінка розуміла нашу самоту!

Матері вже не було біля мене, Всевишній покликав її до себе. Так тяжко було готуватись до пер-

шого нашого Великодня! Ні церкви, ні дзвону, ні навіть верби з „котиками“, що дають вість про наближення свята...

Аж тут доля післала мені її. З далекої Галичини прийшла в листі Великодня листівка, а в ній був тоненький вербовий прутик. Своім виразним письмом написала мати Олена: „Свячена шутка з України, щоб хоронила Вас від усього злого“.

Мати Олена! Я стала звати її так, коли вона заступила мені мою рідну матір. Це ж вона відчула, що в цей перший Великдень на чужині треба мене підтримати, скріпити. Хоч би цим вербовим прутиком, що мав священну силу.

І маленький вербовий прутик з трьома срібними котиками хоронив нас. Настали страшні часи. Прийшла трагедія Карпатської України, початок другої світової війни і знівечення надій на визволення. Глухо доходили ці вістки до нас і залишали темну ніч відчаю у наших серцях. Як це пережити? Аж врешті воєнна хуртовина докотилась й до нас.

По десять разів на день налітали бомбовики і від важких струсів здригалась земля. Не було ніякого сховища, здавалось, що хата вже валиться. Коли з брязкотом розсипалися віконні шкла, ми брали ту шутку і дитину на руки і тікали. Не було куди... але бігли перед себе з вірою, що вербовий прутик із України збереже нас. І так воно й було. Бо посвятила його в українській церкві і післала нам його тепла рука матері. Такої матері, що хоч не рідна, проте дбала про дітей з України, розсипаних по чужині...

І ось я тепер вільна у спокійній, багатій країні. Великодні свята зу-



## Про мого чоловіка

Я б цієї історії зовсім не писала, якби не ті ювілейні 10 дол., що я їх видерла від свого чоловіка для Нашого Життя.

Як ви вже знаєте, у фотелях ми з чоловіком не сидимо, як Рута зі своїм, бо не маємо фотелів. Щоправда, одна добра жінка подарувала була нам старий фотель, але в нашому довгому й вузькому, як кишка, коридорі його не можна було протягти і нам довелося від нього відмовитись.

Ні „камиксів“, ні американських газет мій чоловік не читає, як це робить Рутин. Мій уже восьмий рік щовечора держить у руках підручник англійської мови і дрімає... Добрий відпочинок по праці. Але до останньої сторінки ще дуже далеко!

Зате я — ох, я читаю не тільки „камикси“, а й Detective Stories, True Confessions, My Romance і т. д. Мій старий гдирає: — Безсоромниця, здуріла на старість! Нарікає, що цілі міхи паперу мусить до сміття виносити. А я читаю, читаю і навіть не „відпискую“, хоч самі бачите, що він не має рації. Ви, може, думаете, що я те все купую? Ніколи в світі! Я це викрадаю потайки з кімнати моїх дітей-підлітків.

Певно, Ви цікаві знати, чи ми

стрічаємо в спокою і достатку. І я вже радію радістю нової сім'ї, що заснувалася біля мене. Принесу Великодніх „котиків“ у Вербну неділю і сповіщу, що за тиждень — Великдень! Ясною радістю дозидання забеться від того неодне серце.

Але моє здригнеться. Бо вже відійшла від мене і друга мати Олена! Три роки завершилось від тієї хвилини, коли Всевишній покликав її до себе. І хоч ми розсипались по світі, як ніколи перед тим, проте немає вже матері, що дбала б про тих далеких, призабутих...

І тому хотілось би хоч Великодніми святками провідати їх могили. Покласти за стародавнім українським звичаєм писанку та свячену вербу і сказати одній і другій: Христос Воскрес, мамо Олено!

Сан Франціско

М. М.

говоримо на громадські теми, як Рута зі своїм? Говоримо та ще й майже щодня. От прийдемо змучені з праці і постогнуємо (правду сказавши, я більше), а мій старий каже: — От, небого, старість — не радість! А я до нього: — Що? Хто старий, я чи ти? Ти, діду, один! І далі-далі теркочу, аж поки він не захропить — тоді й перестану.

Мій чоловік — це радше хатній звір. Громадськими справами він не цікавиться. На засідання як і ходить, то дуже рідко. Та хіба ж то засідання? Як прийде звітля, жадних новин не можу в нього випитати. Все каже, що не досидів до кінця. Та ж власне, кінець найцікавіший! Зате я як піду на засідання, то про геть чисто все довідаюся: чому посварилися дві приятельки на літницю; чому про дочку однієї аж чотири рази „стояло“ в газеті, а про дочку другої ні разу; чого так раптом розвелася кузинка братової моєї приятельки з чоловіком, і про те, що то не знати, який шлюб має, навіть котра пані купила взимі перша літній капелюх. І багато, багато інших цікавих речей...

Щодо академій, то мій чоловік взагалі на них не ходить. Наперед знає, що даний доповідач буде говорити, що затаїть, а що свідомо перекрутить із шкодою для українського народу. А я, навпаки, страх люблю ходити! Найбільше мені подобаються обіднано-сборницько-подвійні! Можуть собі промовляти скільки хочуть, я й так не слухаю. Я собі сяду близько дверей і оглядаю жіночі капелюхи і чоловічі лисини.

Як чудово! Червоні, зелені, сині — великі, маленькі, з перами, з квітами, а найяскравіші — обрмовані срібним волоссям. А між ними просвічують лисини: більші, менші кругі, подовгасті, еліптичні, стіжкуваті та й ще й смугнасті! Ціле море. Бо хто ж без лисини ходить на академії? Правдива мистецька насолода! Шкода, що мій чоловік цього не розуміє!

Мій старий має спокійну натуру, можна б це назвати консеквентним характером. Найбільше в гро-

шових справах. На жодні цілі не дає, як рівнож на збірки, вкладки, фонди й інші драчки. Тому починає мені бути підозрілим, як то він так легко дав на Наше Життя. Чи бува котра з Редакційної Колегії не впала йому в око? Але я це напевне розвідаю!

Як на мене, то я воліла б, щоб він був більшим патріотом, бо тоді:

1. Не швендяв би мені попід ногами в усі суботи й неділі.
- 2.. Не тикав би носа до кожного горшка.
3. Не здував би остентаційно порохів із меблів.

Ната

### ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

#### Вага і роля преси

У житті і праці організації, що має певну ідеологію і певні статутівні завдання, власна преса має велике значення. І гому наша організація щаслива, що має свій журнал. Вже його назва Наше Життя говорить за себе. Бо в ньому неначе в дзеркалі відбивається все, що в ній твориться, плянується, обмірковується.

Наш журнал — це звязковий між Централєю й Відділами та між усіма членками Союзу Українок Америки, а далі всім зорганізованим жіноцтвом в усіх країнах вільного світу. Він — виразник наших думок. Він — наша візитова картка, якою ми, Союзянки, представляємо себе на нашому форумі та поза його межами.

Тому всі ми радіємо його ювілеєм. У ювілейному році бажаємо йому розквіту, плянового вдосконалення і поширення. Щоб він і надалі сповняв цю велику і важливу місію, покладену на наш журнал тими великими завданнями, що їх перед Союз Українок Америки поставив наш нарід.

Щоби причинитися до цього передаємо від нашого Відділу цей скромний ювілейний гостинець — 25 дол.

Анна Кізима, голова

Іванна Бенцаль, культ. осв. реф.

#### ПОДЯКА

Щиру подяку складаю управі і членкам 63 Відділу у Дітроїті за квіти, які післали мені до шпиталю під час моєї недуги. Як вираз вдячності складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Стефанія Дуб

## Воля власного серця

Шість годин ранку. Сон зліплює повіки тягучим медом, у всіх членах солодка німота непорушности. І їй треба перемогти. Олександра Федорівна ворухить одним пальцем руки, потім кількома. Нарешті здобувається на те, щоб піднести руку догори й стиснути кілька разів кулака. Вже більше спати неможливо, кожна прогаяна хвилина — спізнення на роботу. Фабрика не питає, — спала ти, людино, з десятої години вечора, чи й зовсім не спала. На роботі треба бути у свій час.

А ввечері було навпаки. Про фабрику не було думки. Узавтра п'ятниця, вже й неділя на носі. Шкільний концерт вже давно оголошений і розрекламований — по церквах, по громадах. А ось ще костюми неготові. І на це шиття костюмів є тільки ніч, коли вже всі проби з дітьми, учасниками концерту, відбуто, всі телефонічні переговори сприводу різних недоробок залагоджено, вдома вже всі нагородовані та покладені в ліжко. От тоді й починається легша хвилина, можна подумати над віршем чи песню, одночасно шиючи ці клятуші, часожерущі костюми. Треба на всіх учасників, ні одної деталі з костюмів, щоб не забути. Години нічної волі летять, годинникова стрілка стрибає, як оглашенна — не чуєшся, а вже й третя, четверта, або й світанок. От тоді тільки згадує Олександра Федорівна, що завтра, а властиво сьогодні, о шостій треба вставати, про невблаганну фабрику згадує. Але сил напруження, потрібних для всієї підготовки концерту, в неї так багато, що досить і двох годин відпочинку, — так думає вона... Спочити о шостій з постелі буде так само легко, як ось прикласти голову до подушки.

Це не випадкова подія, що відбувається раз на рік, після якої кілька місяців видихувати треба напруження. Ні, це постійний режим побутового щодня Олександри Федорівни Костюк. Це певний стиль життя, де хвилі котять одна за одною, як морський прибій. Шевченківський концерт, попис учнів, академія, закінчення шкільного року — і так без кінця.

Хто ж примушує цю людину так менжувати собою, своїм здоров'ям, часом, на ходу передрімувати свою законну порцію сну? Світу Божого не бачити за безконечним поспіхом і відчуттям, що не все зроблене, й напруженням виконати все до потрібного часу? Має Олександра Федорівна багатодітну родину, п'ятеро солодких внуків, дорогих дітей, яким потрібен догляд. Має літературний талант і має що написати... Має громадські зацікавлення, друзів... Хто ж примушує її так напружено жити та ніколи не мати часу для самої себе?

Ніхто. Це — воля власного серця, що хоче вложити себе у багато юних сердець, які шойно почали оформлюватися, як дорослі люди. Хто зна, що з них вийде. Може й бурян, що росте при дорозі, якого не жалко нікому стинати та топтати байдужими ногами. А може якісь отруйні орхідеї з пишних чужих бенкетів? А хотілося б, щоб насіння українське й на чужому ґрунті зародило запашині наші чорнобривці, волошки, любисток. От це велике материнське серце й примушує Олександру Федорівну вдосвіта засинати, а з першим соняшним променем вже схоплюватися. Та не тільки це.

Ще — давня звичка, що стала вже потребою: з юних літ жила вона серед громадсько-культурного припливу-відпливу Харківщини, спочатку як школярка, а потім і як педагог, що сама вже навколо себе малечу збирає та з нею працює. Свою літературну струнку присвятила вона саме цій галузі — дитячого виховання. Її творчість — казки, пєси для поточного моменту, вірші для деклямації на сьогоднішній концерт. Все, що кричущо сьогодні потрібно, чого нема, все те вичаровують безсонні ночі і воля власного серця.

Всі оті діти, що брали участь в імпрезах — танцювали, деклямували, співали в хорі, зображували якихсь казкових персонажів, — всі ті, що були публікою й співпереживали, всі вони — велика громада майбутніх дорослих. І всі вони назавжди залишають у своїй пам'яті оці перші переживання, як най-



Олександра Костюк  
Mrs. Alexandra Kostyuk, a prominent Ukrainian of Minneapolis, Minn. was honored by Ukrainians on her 60th birthday.

яскравіші, як вирішальні у своєму самовизначенні... Далі, при всіх перипетіях своєї долі, вони пам'ятимуть перші враження свого дитинства. І от Олександра Федорівна хоче, щоб ці перші найяскравіші враження молодої душі були: українське слово, українська пісня. Хто не розуміє цього, той, одробивши години на фабриці, сидить у своєму комфортабельному „лівінгрум“ і дивиться на телевізійні картинки: вбивства, фізичні жорстокості. Олександра Федорівна діє інакше: відбувши заробіткову працю, вона виходить із фабрики й відразу ж з головою шубовстає в свою справжню улюблену працю.

І вона не сама. Позад неї йде її армія. Головнокомандувачі цієї армії — її внуки, які так само, як і вона колись, все своє дитинство проводять у виставах, пробах, підготовках, організуванні. Вони і дійові учасники, вони й відповідальні за себе. Вони всім іншим подають приклад. Ці орлята вирішили видавати свій орган, що його й назвали собою, себто „Орлятами“ Як справжній матриарх, голова свого роду, Олександра Федорівна для безперервного педагогічного подвигу підготовляє собі зміну, молодих інструкторів, щоб і ці виховували ще молодше покоління орлят.

Ця переємність — від матриарха до дочки Оксани, (що має чудовий голос і дістала від матері неповторно-чарівну інтерпретацію української пісні) до п'ятерої внуків, молодих артистів, — переємність ця може служити зразком співробітництва поколінь та традиції українського роду. Це ж так і бу-



# Тривалий слід

(ПАМ'ЯТІ ІРИНИ ВОЛЯНСЬКОЇ)

Недавно тому покинула ряди Союзянок одна небуденна членка, що лишила по собі тривалий слід, не тільки у своєму 42 Відділі, але і в цілій Філадельфії. Це — покійна Ірина Волянська.

Дбайлива й упорядкована, вона написала перед смертю короткий свій життєпис. Довідуємось із нього, що вона народилась в с. Лужок Горішний Самбірського повіту у квітні 1889 р. Там вийшла — як пише — нещасливо заміж у липні 1909 р. Згодом народився їй синок, якого залишила в родині, коли наважилась у 1913 р. їхати до

дується здорове суспільство, що виростає на рідному ґрунті. В Мінеаполісі ґрунтом стала сама особа Олександри Костюк, яка покірна своєму громадському інстинктові і від його імені діє.

В кожному місті є отакі невсипущі і це вони закладають майбутні українські громади. Де нема таких подвижників, там нічого не діється, там дуже скоро заростає бур'ян на місці українського культурного життя. Мінеаполіс весь час подає в газетах про себе голос, бо живе пульсуючим життям, повним дитячих імпрез. І кожна з них так чи інакше зв'язана з іменем Олександри Костюк. Можливо навіть непосредньо. Можливо, конкурентно. — Може. Але якби не було з ким змагатись, то не було б і зусилля dokonати щось, а без зусилля нічого не буває.

Крім педагогічно-виховної діяльності, Олександра Федорівна має ще й інші галузі своєї праці. Але знаменність найбільш проточованої колії — праці з дитиною — в тому, що вона глибоко зрозуміла найголовніший і кричущий сигнал нашого часу. Як не буде підготоване нове покоління, то ні до чого всі політичні й культурні справи, якими живе сучасне, бо вони помруть разом із своїм поколінням. Праця діячів типу Олександри Костюк це запорака, що у всім планетарнім теперішнім розселенні ростуть парості нової генерації непереможенного українського роду.

**Докія Гуменна**

Америци. Потім стягнула сюди сина і сестру.

Оце коротко її родинні дані. Додати треба — з її же слів — що походила з нашої підгірської шляхти і з гордістю розказувала, що в її роді зберігались родові



Ірина Волянська  
The late Irene Wolanska, board member of 42 Branch of UNWLA

грамоти. Зубожілий рід не міг їй дати освіти. Але дістала вона у спадщині тягу до добра і тонкості почувань. І з цієї підстави виросла суцільна людина великих прикмет.

Новий світ не щадив їй труднощів. До холоду чужини, важкої праці прийшли ще й інші клопоти — хвороба сестри, виховання сина. Але Ірина Волянська знала, що людина живе у громаді й серед неї легше всі удари переносити. Ще в рідному краю вона була ревнителькою Серця Христового. А тут бачимо її в першому кружку Апостольства Молитви, в першому Відділі „Провидіння“ у Філадельфії і між співосновницями Т-ва „Дочки України“, що стало згодом 42 Відділом СА.

У цих трьох напрямках ішов громадський шлях Ірини Волянської. Її глибока релігійність казала віддавати багато сил своїй Церкві й Ірина Волянська піддер-

жувала всі її почини. Але вона щиро любила свій рідний край і всім серцем хотіла йому служити. А це — найкраще могла в жіночому гурті, де її добрий приклад, її палке слово й щире серце робило своє. Всюди вона ставала осередком, що гуртував.

Провідних позицій вона не займала. Ірина Волянська була незмінною секретаркою різних товариств. Багато книг протоколів написані її чітким, виразним письмом. Хоч і нерозумно було очолювати, вона відмовлялась від того.

Подивугідна була її постава в обличчі близької смерті. Готувалась до неї з усією свідомістю. Як добра мати й громадянка, вона полагодила зарання всі формальності, з усіма попрощалась і приготувалась на велику зустріч. Хоч прожила останній час у терпінні, проте ніхто не чув від неї нарікань, чи скарги.

З жалем провів її 42 Відділ в останню дорогу. Відійшла бо в ній не тільки довголітня урядницка товариства, загальнолюблена й шанована громадянка Філадельфії. Але людина великого серця і зразкових громадських прикмет. Не вдачу особистого життя вона зміла перебороти, віддаючи українській громаді тепло своєї щирої душі.

## ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Час від часу пригадуємось читачкам Нашого Життя невеликим листочком. Це не домагання, борони Боже! А тільки пригадка, щоб у гаморі й поспіху теперішнього життя про нас не забули.

А тут дістаємо віршовану відповідь давньої читачки, яка з дотепом відгукнулась:

**В січні або в люті треба передплату слати,**

**Щоб заплачений журнал з повним вдовіллям читати.**

**А хто так як я, з правої дороги збився —**

**І з передплатою трохи запізнився,  
Нехай вже довше не відкладає,  
Чотири долари скоро висилає,  
Щоб Редакція турбот не мала,  
А спокійно, гарно працювала!**

**Н. М.**

**Щира дяка, Вам, за доброзичливу пораду!**

**НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ, 1959**

# В честь Жінки-Героїні

(Кілька думок зприводу Свята у Нью Йорку)

Серед повені карнавалових забав і ювілейних бенкетів зорганізоване жіноцтво відсвяткувало врочисте своє Свято Жінки-Героїні. Цей місяць саме став незабутньою датою героїської смерті Ольги Басараб 35 літ тому, як рівнож 17 літ тому смерті Олени Теліги. Не місце тут вичисляти всі ті жіночі постаті, що життя своє поклали на жертвеннику Батьківщини, відомі й невідомі. Найкращим виразом їх став збірний подвиг отих 500, що виступили проти большевицьких танків у Кінгірі, чотири роки тому.

Жіноцтво США старається зробити це свято — загально-громадським. Пригадати про ті жертви любови до свого народу всім тим, в кого ще беться українське серце, а молодим поколінням вказати на те, за що вони згинули. Бо ж не за феміністичну ідею лиш вони боролись. Вони полягли за загально-українську і загально-людську справу. Тому й ціле українське суспільство повинно поклонятись їх пам'яті та допомогти українсько-

му жіноцтву досягнути для цього свята належне місце.

В основному Окружні Ради США взяли на себе обов'язок організу-



Співачка Марта Кокольська-Кобрин  
The talented singer Martha Kobryn-Kokolska charmed the audience with selection of Ukrainian songs at the same Concert.



Скрипаль Володимир Цісик

The well known violinist Volodymyr Cisyk contributed greatly to success of the Concert.



П'яністка Дарія Каранович

Daria Karanovich, renown pianist gave an excellent performance at the Concert given in Commemoration of the Heroic Ukrainian Women, in New York City.

вати ті свята. В деяких округах п'ям вповні вдалось, в інших мусять щойно ступнево виборювати відповідне місце. До тих других саме належала Окружна Рада в Нью Йорку. Цьогорічне Свято Героїні вже зробило дальший крок у напрямі загально-громадського признання його. За ініціативою Окр. Ради Свято влаштували спільно Окр. Рада США, Український Золотий Хрест, Самостійний Золотий Хрест і Пласт. Свято попередила величава панахида, в якій взяли участь вище згадані організації з прапорами, при співучасті чоловічого хору „Дзвони“

Сама академія розпочалась у залі нової школи св. Юра відігранням американського гимну. Першу й останню точки „Поклін Героїням“ і „Грішницю“ Лесі Українки (інсценізація) виконали пластунки 2 Куреня ім. Лесі Українки (П. Рудик, О. Качмарська, Т. Кучерська). Деклямацію „Жорстокі дні“ Юрія Клена виконала пластунка 18 Куреня Оксана Макаревич. Нам приємно відмітити, що саме молодь започаткувала і закінчила це свято. Це ж бо переємниці тих ідей, за які не пожаліли життя їх попередниці. Доповідь виголосила п-ні д-р Софія Карпінська („За одну ідею“) при напруженій увазі всіх



## Посмертна згадка НЮ БРОНСВИК, Н. ДЖ.

Дня 10. березня відійшла від нас на віки членка 18 Відділу США в Джемейці Юстина Савка у віці 78 літ. Померла в Ніксонаі, куди перенеслась до сина Павла з початком січня ц. р.

Членки 65 Відділу провели її в останню дорогу і перевели збірку на поминках в пам'ять Покійної. В. І. П.!

Ганна Ратич, голова 65 Відділу

## ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Ділимося сумною вісткою із членством США, що дня 9. грудня 1958 упокоїлася членка 48 Відділу Текля Гіба, родом Пеленчак у віці 71 літ. Походила з с. Веремінь, пов. Ліско і приїхала до Америки в 1912 р. Полишила у смутку чотирьох синів і дві дочки — Михайла, Йосипа, Антона й Івана, Катерину й Олену та зятів, невісток і шість внуків. Довгі літа вже проживала вдовою.

Похорон відбувся з дому жалю-

слухачів. Дальші точки належали нашим солістам, які поставили це свято на високий рівень, в той спосіб віддаючи честь погиблим героїням. Їх безінтересовна участь причинилася до піднесення ідеї цих святкувань та допомогла вивести його з вузьких рям „жіночого“ свята. Програма цих точок відбулася з таким порядком: фортепіанове сольо Дарії Каранович (Зі Суети Б. Лятошинського, Думка Барвінського і Прелюдія Л. Ревуцького), сольоспів Марти Кольської-Кобрин (Гей приснилося С. Спєга, Горить мое серце Я. Лопатинського і Бойова пісня Бетовена), скрипкове сольо В. Цісика (Романса М. Бруха, З буйним вітром Р. Придаткевича, Янічок). Фортепіяновий супровід спочивав у досвідчених руках Дарії Каранович, якій на превеликий жаль, організатори свята не могли дати відповідного інструменту. Тим більше ми є вдячні їй і всім нашим солістам за участь. Мистецьку оцінку їх виступів залишаю фахівцям.

Мистецьку частину програми

би. Членки Відділу віддали Покійній останню прислугу участю в похороні, проважаючи її до Церкви Царя Христа а потім на цвинтар.

Спи спокійно, дорога Союзянку, а американська земля нехай буде Тобі легкою!

Вікторія Савчинська  
секретарка

## КОНГРЕСОВА КНИЖКА

Вже наспівають світлини й оголошення до Конгресової Книжки. Хоч реченець був до 31. березня ц. р., проте все ще прохаємо присилати свої побажання! Окружні Ради США повинні доложити всіх старань, щоб кожен Відділ їх округи виявив себе в цій книжці.

## У ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ

Членки 63 Відділу, які ще в 1958 р. вирівняли частину передплати на 1959 рік, рішили зрєктися цієї надвишки у ювілейному році. Усі складають наново передплату від початку 1959 року. Щире Спасибі!

Адміністрація Нашого Життя

доповнила п-ні Оксана Кравченко деклямацією уривку із Псалмів Т. Шевченка.

Декорація сцени цілковито відповідала настроєві дії. Портрет Ольги Басараб немов придивлявся теперішнім подіям і публіка, що з запертим віддихом прислухалася до поодиноких точок, навіть на перерві говорила притишено і не починала розмов на біжучі теми. Бо й не було на те часу. Під час перерви пластунки запросили оглянути виставку пластових журналів, значків, книжок і українських грошей, що була в сусідній залі.

Сірі однострої пластунок нагадували жовнірів, готових до бою, а чорні й білі сукні старших виконавців підкреслювали повагу хвилини, а червоні троянди і лямплада — що волю здобувається жертвою крові.

Організатори свята сповнили своє завдання і їх праця не пішла марне. Найбільше зусиль при підготові поклали пп. Марія Головей і Анна Кізима.

Наталія Чапленко

## ДОПОМОГА БАБУСІ

Вже наспіло одинадцять зголошення на опіку над бабусею! Це 65 Відділ у Нью Бронсвик, Нью Джерзи зголосив охоту і взяв під опіку бабусю в Австрії. Таким способом ми вже підтримуємо увагою й допомогою другу стареньку жінку в цій країні. А в цілості вже одинадцять жінок дістає Допомогу Бабусі. Щире Спасибі!

## ЦЕГОЛКИ ДОМУ США

Вже наближається хвилинка, коли на XII Конвенції зможемо спалити моргедж Дому США. Та ще не всі Відділи надіслали гроші з розпроданих цеголок. В останньому часі надіслали їх Відділи 4, 6, 7, 15, 16, 33, 36, 41, 42, 43, 63. Вже велика кількість їх виконала свій обов'язок.

Та ще багато Відділів затримує в себе цеголки. Тому прохаємо якнайскорше розпродати їх, щоб можна було виконати на Конвенції наш задум — спалення моргеджу.

## ДОПОМОГА ОДЯГОМ

Восени й весною люди переглядають свої сховки. Там є багато зайвих речей, що мало ношені або й непотрібні. А могли б принести користь нашим землякам в Європі.

Дотепер ми висилали українцям у Німеччині, Австрії і Польщі. Одначе і в Югославії є велика українська громада. Там теж потребують нашої піддержки одягом. Висилка йде на таких самих умовах, як і в вище згадані країни.

Тому згадайте цієї весни наших земляків у Боснії! Адреси на бажання можемо Відділам подати.

## ОСОБИСТЕ

З нагоди 75-річчя з дня народин п. Василя Лазечка, відомого громадського діяча у Дітроїті, чоловіка нашої любої членки п-ні Стефанії Лазечко, Управа 63 Відділу бажає солєнізатові здоров'я, многих літ та дальшої праці для добра української спільноти у Дітроїті.

Замість Дарунку Управа 63 Відділу складає 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Мирослава Зубаль  
скарбничка 63 Відділу



## На економічні теми

Недавно тому управа СФУЖО розіслала анкету, що була звернена до кожної членки жіночої організації. Зладила її новостворена економічна референтура при Управі СФУЖО. По якомусь часі стали наспівати відповіді з різних країн. Ще немає відповідей від усіх членів-організацій. Але надісланий матеріал дозволяє вже дати погляд на певні ділянки його.

Зіставлені відомості окреслюють соціальне та економічне становище української родини в країнах нового поселення. Із нього можна видобути багато даних. Анкета зладжена під кутом інтересів жінки — себто її спромож збереження родини, свого здоров'я, виховання дітей. Далше — її часу для відпочинку, для самоосвіти, самовдосконалення та праці на суспільному й політичному полі.

Одним із дуже виразних рис теперішнього її побуту — це заробітня праця. Велика частина жінок працює поза хатою:

	Працюють зарірково	Непрацюють
Англія	57	43
Німеччина	31	69
Франція	30	20
Аргентина	50	50
Бразилія	63	37
Венесуеля	33,2	66,8

Найменший відсоток зарірково працюючих в Німеччині. Звісно, не з добробуту, а через відомі місцеві умовини. На тому самому рівні менш-більш стоїть Венесуеля через відсутність легкого промислу. На однаковому рівні й по середині стоять Аргентина й Англія, де приблизно половина наших жінок працює зарірково. А найбільший відсоток працюючих зарірково є у Франції, країні легкого промислу.

Більшість жінок працює в не-

кваліфікованій роботі. Найбільший відсоток є фабричними робітницями або домашніми помішницями, хоч є, зрозуміло й винятки праці за фахом та й висококваліфікованої. Коли й є в декого фах, часто заважає незнання мови та звичаїв країни поселення. Частою перешкодою стає неприхильне наставлення до нових поселенців, як до конкурентів на ринку праці. В європейських країнах у цьому сенсі становище значно гірше, ніж у „молодих“, особливо до працюючої жінки. Бачимо парадоксальне явище, що висококультурні країни тяжче позбуваються відсталого наставлення до жінки. Доказом того Швайцарія, що від віків давала захист найбільш революційним політичним емігрантам, а проте й досі відмовляє своїм жінкам повних громадських прав.

Також в іншій площині, а саме права на працю і висоти платні, існують більш обмеження в європейських, як інших країнах. І так наша анкета з Франції подає, що там на однаковій праці жінкам платять менше, є економічні та звичаєві обмеження щодо жіночої праці. У Німеччині теж жінки одержують платню меншу, ніж мужчини, а емігрантам взагалі трудно дістати працю. В Англії немає економічних та звичаєвих обмежень, але платня жіноча менша.

Натомість в Аргентині немає економічних та звичаєвих обмежень, платня в державних установах однакова з мужчинами, в приватних іноді буває менша. В Венесуелі теж є рівноправя, немає обмежень, платню жінки одержують рівну з мужчинами. Найкраще становище у Бразилії — там є повне рівноправя, однакова платня і немає ніяких обмежень.

Матеріальне становище найгірше в Німеччині. Одна з анкет, одержана від вдови, жєсрої на ле-

гені, з чотирма малими дітьми показує, що родина живе з допомоги 225 нім. марок у місяць (56 дол.). Взагалі всі жінки в Європі є в тяжкому стані, бо тільки в рідких випадках є хтось у хаті, що допомагає жінці бабуся чи старші діти. У більшості випадків батько й мати працюють на різних змінах, або віддають дітей до садків чи під опіку сусідів. Жінка витрачає час та сили не тільки на працю для заробітку, а й на працю у хаті: прибирає, ладить їжу, перепрасує, лаєє й інше, а головне — доглядає за дітьми. При такому ненормальному стані всна має для сну тільки 6 годин і нікого відпочинку. Це все не тільки руйнує її організм, лаєє менш здорове покоління, але й відбивається на стані дітей, що потребують догляду та виховання.

Інша картина в Південній Америці. В Аргентині мало жінок працює за фахом через незнання мови чи інші причини. Зате жінки мають самостійні підприємства, як крамниці (головно харчеві), ткацькі варстати, дитячі поради, пансіонати, цукорні, кравецькі варстати варстати оветерів. Ще краща ситуація в Бразилії. Роботу за фахом знайшли жінки з педагогічною, пляново-економічною і середньо-медичною освітою. Крім того значна кількість працює поруч із чоловіком у торгівлі, одна має підприємство разом із братом. Молодші — народження 1930-40 років всі з середньою освітою або вчаться в вищих учбових закладах. З-поміж них є 8 учительок, 11 рахівничок та службовок, 4 кравчині, 2 дентистки, 2 допоматають у адвокатських канцеляріях чоловіків.

Отак виглядає зарірково праця наших жінок у різних країнах поселення. Ще немає анкет із американського й канадійського терену, які творитимуть окрему групу.

**Олена Трофимовська**  
референтка економічних дослідів

# Із життя наших централей

Український Жіночий Союз у Відні

Дня 25. жовтня 1958 відбулись другі загальні збори цієї організації. Про її заснування й перші кроки ми вже подавали вістки. Звіт голови п-ні д-р Ірини Зошук-Пірсневської дав перегляд зробленого. Організація начислює 40 членок. Зроблено заходи, щоб оснувати клітини в інших осередках Австрії, як Зальцбурзі, Куфштайні, Ст. Мартіні, Шпітталі й Інсбруку. Культ. освітню працю плевав Укр. Жін. Клуб, влаштуваючи академію в честь Ольги Кобилянської, Свято Жінки-Героїні та Свято Ольги Басараб. Співпрацював при організації виставки українського народного мистецтва, перевів курс писання писанок та закупив кросна. Також у діялці звязків Укр. Жін. Союз проявив певну діяльність. Зприводу зневаження пам'яті Гол. Отамана Симона Петлюри вислав протестаційну телеграму до французького уряду. Вітав Митрополита Кир Максима під час його побуту у Відні та п-ню Олену Процюк із Австралії, п-ню Олену Лотоцьку з ЗДА, і пп. Марію Томашівську і Блянку Бачинську з Мюнхену. Ділянка допомогла започаткована збіркою в користь недужої Розалії Винниченко. Ці осяги є заслугою співпраці всіх референток, яким п-ні голова висловила щире подяку.

Як на перший рік праці та беручи під увагу особливу атмосферу Відня — можна вважати це великим осягом. Це й проявилось в оживленій дискусії. Виринуло питання, чи Укр. Жін. Союз не повинен також розбудувати ділянки суспільної опіки, якої українське населення Австрії так дуже потребує. Та це обумовлене місцевими обставинами. Укр. Жін. Союз опрацював найперше ділянку, якої бракувало українській громаді Відня, але напевне не відмовиться й від допоміжної праці в суспільній опіці. Треба наперед розбудувати сітку клітин у терені, які зможуть розглянути найбільш пекучі потреби.

До нової управи увійшли: пані д-р Ірина Зошук, голова, п-ні Наталя Лянг-Пігуляк, місто голова, пп. Катерина Тарко і Н. Ластівка — секретарки, п-ні Тетяна Тарко, скарбничка. Референтками стали: п-ні Мирослава Левницька — культ.освітня, п-ні С. Тайль-Лютій — організаційна, п-ні С. Гавриш, суспільної опіки, п-ні А. Мель-

ничук, господарська. До контр. комісії увійшли пп. А. Крихтюк, В. Буш і Е. Ямінська.

У новому звітному році Укр. Жін. Клуб перевів уже дві успішні імпрези: дня 13. грудня літературний вечір у честь О. Олеся, а дня 18. січня Щедрий Вечір. Праця нової управи започаткувалась дуже успішно.

## Союз Українок Франції

Вже кілька літ із черги Союз Українок Франції проводить велику роботу, організуючи щороку український стенд на Різдвяному Базарі Світового Руху Матерей (М.М.М.). Як кожного, так і минулого року у листопаді український стіл звертав на себе загальну увагу. На ньому виложено дрібні вироби нар. мистецтва, як вишивки, кераміку й ляльки. На окремому столі було українське печиво, що вже має свою славу на цьому Базарі. Товар українського стенду, зокрема печиво, швидко розійшовся. Під час Базару членки управи СУФ-у могли інформувати відвідувачів.

Дня 28. грудня Союз Українок Франції вперше перевів такий Базар для української громади. У приміщенні при церкві св. Володимира пані розложили свій крам: на стіні й на столі пишались вишивки й кераміка, а на малому столику печиво. Дрібні речі скоро розійшлися, бо могли служити як святочні подарунки. А смачне печиво так посмакувало, що вкортці його теж не стало.

Перша спроба закінчилась успішно.

## ДЕЛЕГАТКИ НА КОНГРЕС

Уже подали зголошення на приїзд дві заморські делегатки — п-ні Емілія Слюсар, голова Об'єднання Українських Жінок і п-ні Галина Коваль, голова контр. комісії ОУЖ, обі з Венеції. Радіємо заповідженням приїздом і чекаємо дальших зголошень.

## КОМІСІЯ СТАТУСУ ЖІНКИ

В будинку Об'єднаних Націй рада від 9—27. березня Комісія Статусу Жінки. Дня 9. березня Нац. Рада Жінок Америки давала в честь делегаток прийняття, в якому взяли участь і представниці українського жіноцтва — пп. Катерина Пелешок і Олександра Різник. При тій нагоді вдалось їм

заключити знайомства й перевести розмови.

Нарадам Комісії Статусу Жінки теж прислухувались українські жінки, як Катерина Пелешок, Олександра Різник і Лідія Бурачинська.

## ВИСТАВКА ЖІНОЧОЇ ТВОРЧОСТИ

Виставка Жіночої Творчости, яка відбудеться з нагоди Світового Конгресу Українського Жіноцтва, повинна виявити всі творчі жіночі таланти. До участі запрошено не тільки письменниць і образотворчих мисткинь, але й усіх талановитих вишивальниць, керамікарок і писанчарок.

Виставка повинна показати, що народне мистецтво живе й розвивається серед нашого жіноцтва, дарма, що ми відірвані від рідного ґрунту.

Тому закликаємо всіх тих, що пробують своїх сил у прикладному мистецтві — зголошувати свої експонати. Спершу прохаємо зголосити їх листом на руки голови Комісії Виставки п-ні Марії Головей, а щойно пізніш увійти у контакт із референтками кожної галузі.

За Комісією Виставки:

Марія Головей  
64 E. 3rd Street  
New York 3, N. Y.

## КУЛЬТ.-ОСВІТНЯ КОМІСІЯ

Дня 28. лютого відбулись чергові сходи Комісії в Нью Йорку. Головною темою була доповідь п-ні мгр. Ізидори Левкович на т.: „Плекання українських народніх звичаїв у жіночих організаціях“. Доповідниця опрацювала чотири циклі та можливе їх застосування в умовах країн нашого поселення. У дискусії члени Комісії висловлювали ще свої завваги й доповнення.

## ВІСТІ ФЕДЕРАЦІЇ

Канцелярія СФУЖО розіслала недавно тому два об'їзники. Перший присвячений підготові Конгресу, а другий фінансам СФУЖО. Прохаємо наші Централі розглянути їх та включитись у намічені завдання.

ВИРІВНУЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ, 1959

# UKRAINIAN WOMAN

## OUR ENGLISH COLUMN

---

### Economically Speaking

Amidst the preparations for the World Congress of Ukrainian Women (which will take place on June 24-27 in New York) we have collected interesting data. Among the various questionnaire material sent in to our headquarters the so-called "economic" questionnaire takes definite precedence. This report, filled-out by every member of Ukrainian women's organizations, in the Free World gives us a sufficiently clear picture of women's employment and their corresponding rights in different countries.

As of now complete data has arrived from France, Great Britain, Argentina, Brazil, and Venezuela. This reveals to us the fact that the greater number of women work on non-skilled jobs. The greatest percentage is employed as factory workers and domestics with few exceptions of professional, highly qualified work. Lack of knowledge of the language and customs of a given country is the reason for this small number of women who are able to work in their profession. Another factor is often the unfriendly attitude towards new settlers as rivals on the labor "market." It is interesting to note that in this respect the labor situation (especially in regard to women workers) is much worse in the European countries than elsewhere.

One of the most important questions asked by the questionnaire was how many of the married women had to work for their living. The answers are cited below:

**Those working for a living:** Argentina 50%; Brazil 63%; France 80%; Great Britain 57%; Germany 31%; Venezuela 33.2%.

**Those not working:** Argentina

50%; Brazil 37%; France 20%; Great Britain 43%; Germany 69%; Venezuela 66.8%.

This percentage explains both the economic relations and the attitude of a given country. For example, the percentage of the working women in Germany and Venezuela is almost equal, but the reasons for this situation vary. In Venezuela there is a marked absence of light industry projects in which the women would find employment easily. On the other hand this type of industry is well developed in Germany, but foreigners have a hard time finding a job. Also the percentage of those unable to work is enormously high.

The material circumstances are most pressing in Europe. The Ukrainian woman has to cope with various problems: not only the smaller wage for a non-skilled worker, but also the housing problem, lack of appliances at home, and the high cost of electricity. After returning home from work she turns to housework, little time remaining for children and rest. The situation presents itself somewhat better in the Latin-American countries. Here an impressive number of the women work professionally (Brazil), while many others have begun their own enterprises such as stores (predominantly groceries), boarding establishments, bakeries, and tailor shops. These also require a great amount of time and work but do not bar own initiative and provide for future prospects.

Our modest review of the economic position of the Ukrainian woman can aid in better understanding of her role in the free world. Although exhausted by hard, demanding work she still

finds time to form and join organizations and takes active part in their life. She understands her debt and duty towards her occupied country and strives to help it by all possible means.

**Olena Trofymovska**

### ANOTHER ANNIVERSARY

Who of us can forget the happy, proud days when in March of 1939 the Carpathian Ukraine declared its independence! All around the world the Ukrainians were discussing this epochal move; after all, the "Silver Land" had spoken after so many years of enslaved existence.

Twenty years have passed since that time and today we remember the rise of Carpathian Ukraine as a part of our united struggle for independence. We are fortunate to be able to publish Mrs Anna Kluchko's memoirs about those fateful happenings. The author had lived for twenty years in that part of Ukraine and quite amazingly gives us a totally different slant of the situation. She describes the mountainous country as poor, badly educated, and lacking sanitary protection.

But what glorious history that little country made! Its poor, rightless inhabitants heard the call of freedom and won it by voting, each and every one of them, at the decisive elections.

---

### OUR LIFE

**Edited by Editorial Board**

**Published by the Ukrainian  
National Women's League  
of America, Inc.**

**909 N. Franklin St.**

**Philadelphia 23, Pa.**

**Phone MA 7-7945**

---



# Paska Baking Contest Sponsored by Regional Council in Detroit

The Regional Council of SUA Detroit sponsored a paska baking contest among its seven Chapters in the area. Although individual chapters had undertaken this project in former years, this was the first time that the Council put forth the effort.

The contest was brought successfully to a close Tuesday, Mar. 17, at the International Institute. Local papers were most cooperative and covered our project by giving us wonderful publicity. Each Chapter was to send in its entries, and the following resulted:

Contestants: Chapter 5 — Aha-

recka, paska from province Kolo-meja, village Bereziv.

We were interested to revive the art of paska baking and stimulate our members to share their talents with the general public as well as the younger women of Ukrainian descent.

Although numerous provinces of Ukraine were represented, basically the recipe and decorative motifs were principally similar. Each had the cross out of the same dough as the paska, which is symbolic and other decorations such as rosettes, chicks, braided wreaths. The judges had no difficulty in awarding first prize as

International Institute gave us an opportunity to display the paskas all day. Some forty Girl Scout leaders, and at least another sixty persons gathered to the membership dinner view our display of paskas and Easter eggs. We had to explain to the interested audience that paska is a bread, symbolic of the Last Supper, and holds the most prominent spot on the Easter festive table. It is not a sweet dough, and has many legends, symbolisms, and folktales aside from the religious aspect.

We urge that regional councils in other areas plan a project of this type next year, and they will find their efforts as rewarding as we did. **A. Volker**

## 1959-60 — DISPLACED PERSONS' YEAR

Not long ago the Third Committee of the UN examined the so-called "displaced persons' question." The High Commissioner reported that in Europe this problem is almost solved. Nearly half a million have already emigrated to other countries. Left behind is the "hard core" of the immigrants, — the old and those unable to work. On the other hand there is a great influx of displaced persons in the Near East and Algeria. At the same time world's interest and aid are slowly waning.

Great Britain's representative has proposed to proclaim a worldwide Displaced Persons' Year beginning this June 1959 as a means of combatting this issue. This plan aims at centering the world's attention on the immigrants' question; it may create new possibilities. Each country is to carry out this program in a way best suited to its means and resources.

This project opens great new opportunities before the Ukrainian public, who constitute perhaps the largest group among the displaced persons. During this year it will be our duty to share our hard-won experience with others and to inform the free world about the issues and difficulties accosting the displaced persons.



**From the paska baking contest in Detroit, Mich.**

From left to right: first prize, awarded to Mrs. Maria Drohomyrecka, second prize to Mrs. Maria Cheryba and third prize to Mrs. Anna Nakonechny.

fia Halyshyn, paska from province Zboriv, village Kabarivtzi.

Chapter 5 — Maria Sosnowsky, paska from province Rutki, village Komarno.

Chapter 23 — Maria Czeryba, paska from province Lubachiv, village Zapaliv.

Chapter 26 — Maria Wasko, paska from province Zovkva, village Borove.

Chapter 26 — Maria Budor, paska from province Kaminka.

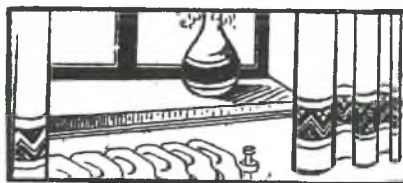
Chapter 37 — Anna Nakonechny, paska from province Lviv.

Chapter 63 — Maria Drohomyre-

cka, one entry was so unusual and so individual that it was in a class by itself. This paska also had the decorations made out of dough other than base. Food editors from the papers were most intrigued with the intricacy of design in doves, chicks, sucklings, lambs, flowers.

The winners were — Mrs. Maria Drohomyrecka, first — Chapter 63 member, Mrs. Maria Cheryba, second prize, Chapter 23, and Mrs. Anna Nakonechny, third prize — Chapter 37.

The project created a great deal of interest, and holding it at the



# У НАШІЙ ХАТІ

## Що таке — пістряк

Пістряк — це простими словами — дикий, неупорядкований ріст клітин в організмі.

У нормальних умовах клітини ростуть впорядковано. Вони діляться, помножуються до біліонового числа. Коли будова повного, дорослого організму закінчена, їхнє завдання виконане, — ріст їх припиняється.

У деяких випадках однак, — з причин покищо невияснених — клітини діляться, помножуються швидко, у хаотичний, безладний спосіб. Тіло не має з них ніякої користі, вони не виконують завдання удержання організму у здоровому стані. Цей ненормальний ріст клітин називаємо загальною тумором, або новоутвором. Один рід цього новоутвору — це доброякісний тумор, другий — це злоякісний тумор або пістряк. Доброякісні тумори натискають на сусідні тканини, але вони звичайно не перешкоджають тілові людини в його функціях та не перекидаються в інші частини тіла. Їх можна усунути оперативним і вони звичайно не повторюються. Злоякісні тумори, чи новоутвори ломлять усякі закони нормального росту: під час безладного росту вони крадуть поживу від сусідніх, пробиваються через кровоносні та лімфатичні судини, атакуючи інші органи тіла та залози. Чому — це покищо невідомо. Але ми знаємо, як клітини пістряка виглядають під мікроскопом та як вони заховуються. Якщо відкриємо їх наявність в час, усуваємо їх оперативним, вбиваємо промінням Рентгена або радію.

**Причини пістряка.** Справжня причина пістряка покищо невідома. Однак медицина відкрила, що деякі обставини, хоча вони не є безпосередньою причиною, — причинюються до розвитку пістряка.

Постійне, довготривале подраз-

нення — це частий фактор. Це подразнення може бути хемічне, через тертя і термічне (тепло). Воно може діяти на центральні органи тіла, шкіру чи слизову оболонку. Знаємо, що пістряк твориться часто в органах, постійно напружених на хемічне діяння деяких органічних субстанцій, як пістряк шлунка чи жіночих, репродуктивних органів. Певного роду бородавки, головним чином під впливом постійного подразнення, болячі місця від гострого, вистаючого зуба чи недопасованих, штучних зубів — можуть перейти у злоякісну форму. Хронічне запалення, інфекції та ушкодження матичної шийки після родів може започаткувати певні переміни, що пізніше можуть перейти у пістряк. У курців, що з привычки держать гарячу люльку чи цигаро на тому самому місці може прийти до пістряка губи. Постійний вплив гарячі та промінювання сонця (фармери, моряки) може впродовж років спричинити пістряк шкіри. Інший відомий фактор — це радіо-активні субстанції (лябораторійні працівники).

Деякі наукові праці вказують на можливість зв'язку між дідичним обтяженням та пістряком. Інші експерти досліджують залежність пістряка від організмів, що їх називаємо вірусами (virus).

**Лікування пістряка** обмежене покищо до оперативного усунення тумору та насвітлення (рентген, радіум чи інші роди насвітлення). Гормони та деякі хемічні субстанції можна також вживати у деяких випадках.

Найновіші відомості про лікування пістряка вказують різні нові дослідження. Показалося, що лікування при допомозі певних хемічних субстанцій (chemotherapy) вже показалося корисним у припиненні росту пістряка. Інтересну новинку подала відома медична ля-

бораторія Brookhaven National Laboratory, Upton, L. I., N. Y. Вона вживає атомової енергії для лікування пістряка. Цей незвичайно цікавий рід насвітлення зовсім відмінний від проміння Рентгена: не проміння, а частинки розбитого атому будуть атакувати клітини пістряка. Хоч це звучить страшно, — в дійсності цей рід насвітлення (при допомозі т. зв. нейтронів) багато менше шкідливий. Електричні частинки атому проходять через тканини тіла з незвичайною швидкістю, вбиваючи клітини пістряка та не ушкоджуючи сусідніх тканин.

Поступи науки та загальне зацікавлення проблемою пістряка збуджують надії на остаточне дослідження причин та способу побороження пістряка. Окрім того слід пам'ятати, що багато випадків пістряка можна вилікувати, якщо відкриємо їх у відповідний момент. Тому щорічні загальні лікарські оглядини та вчасне, швидке лікування — це найкраща запорука проти загрози пістряка.

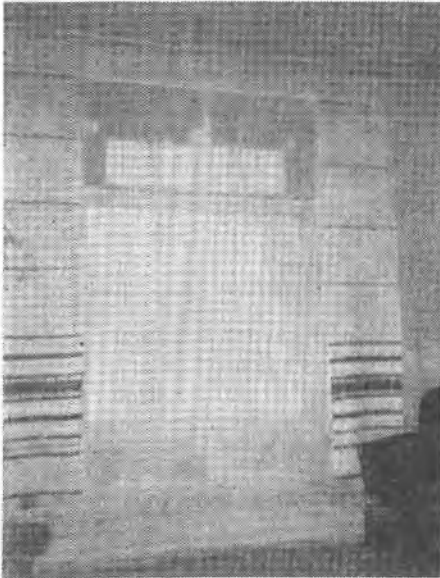
д-р Надія Сороківська  
Сан Франціско

## Примхи моди

Хто мріє про подорож у літні, повинен справити собі клясичний костюм із двома спідничками: широкую, щоб у ній добре було сидіти й модною, вузькою, щоб у неї можна було, приїхавши, перебратись. До костюму треба мати обов'язково з того самого матеріалу (або хоч у тому самому кольорі) плащ і м'який, добрий до складання капелюшок. Крім того дві блузочки: спортову й на вечір. Потрібно також дві пари черевиків, на день і на вечір. Ще суконка без рукавів із болерком і ви вже можете вибратись у подорож, навіть довкола світу.

Віра Ке

Два рази дає, хто скоро дає!



Вікно у вітальні п-ні Білоус у Вінніпегу  
A livingroom window of Mrs. Bilous,  
Winnipeg. Curtains are adorned with  
Ukrainian designs.

### УКРАЇНСЬКЕ ПОМЕШКАННЯ

Помешкання п-ні Анни Білоус у Вінніпегу відзначається милою українською ноткою. Вітальня їх дому має ясні тапети піщового кольору з темнішим узором, все легко перетикане золотом. Вгорі стіна викінчена вузькою смужкою.

Широке вікно сягає до землі. Його середина закрита сіткою, що злегка наморщена вгорі. З обох боків є полотняні драперії, прикрашені яворівським узором. Середущий взір обведений з обох сторін кількома смужками. Вгорі поперечниці немає.

До цього темні меблі і фотелі.

Прохаємо й інших українських господинь надсилати світліни своїх помешкань. Із їх задумів і спроб зможуть скористати й інші.

### ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

#### Що варити й пекти?

Коли подаєте розмір у горнятках, грудно нам в Англії достосуватись. Тут горнятка бувають більші й менші. Чи не краще було б подавати розмір ложками? Коли скажете — столова чи чайна, рівна або повна, тоді вже певніше можна приступати до виконання приписів.

Те саме з температурою печі.

## Добір назв

### СИРЕ МЯСО

Коли говорити про назви сирого мяса, то треба мати на увазі: а) види мяса за його походженням і б) частини цілого, туші.

Основний поділ у першій групі назв — це мясо **тварин: свійських** (рогатої худоби) і **диких** (дичини) та мясо **пташине**. Слова „тварина“ не можна заміняти словом „звірята“, бо це тільки в польській мові „zwierzęta“ — означають тварину всякої величини (навіть слона), а в нас „звірята“ — це маленькі звірки, напр., лисенята. Слова „худоба“ не можна заміняти гуцульським „маржина“, бо це дуже льокальне. Свійські птахи називаються збірною назвою **дробу**, або **дробині**. В побутовій мові під „мясом“ звичайно розуміють тільки мясо з тварин. Взагалі назви мяса за походженням в українській мові творяться легко за допомогою наростка -ин(а). Звідси: **яловичина, свиніна, овечина, телятина**, може бути навіть **конина** (хоч у нас їдять її тільки під час голодової скрути).

Окремі з цих слів потребують деяких пояснень. Літературна українська мова знає тільки „яловичину“, а відкидає „волоvinу“ (польське). Якщо дехто думає, що „яловичина“ — це мясо тільки з ялових корів, то це помилкове розуміння. Це слово зв'язане з словом „ялівник“, а під ним треба розуміти — згідно з словником Б. Грінченка — всяку худобу, вигодовувану на мясо. Треба вживати тільки „свинина“, а не „вепровина“ (польське), а прикметник на означення мяса з свині буде „свиняче“, а не „свинське“ (польське) чи „свиное“ (російське). В українській мові є слово „свинський“, але воно відноситься тільки до

людських вчинків („зробив по-свинячому“, „зробив свинство“). В розумінні „овечина“ часто вживають „баранина“, але „овечина“ краще, бо це мясо не тільки з баранів і загальна назва цієї тварини в українців „вівці“.

Коли говорити про **частини туші**, то всіх їх у наших умовах (з технічних причин) не можна обговорити, — їх дуже багато, але головніші треба відзначити. Це наперед **мясо** (власливе) і **сало**. Щодо „сала“, то його не можна заміняти словом „солонина“ (польське słonina), бо в українській мові є слово „солонина“ в значенні „засолене мясо“ (власливе).

Коли мати на увазі середовище чи внутрішні частини, то є загальна для них назва **нутроші**. Але ми відзначаємо тільки те, що викликає розбіжності в ужитку. Це буде, наприклад, **шлунок**, а не **жолудок** (польське żołądek, російське „желудок“), а у птахів — **пуп**. Те, що в Галичині називають „селезінкою“, а в російській мові „селезёнкою“, по-українському треба називати „косою“ (його подає словник Б. Грінченка).

Зовнішні частини туші — це **похрєбтина** (мясо понад хребтом, на спині), **окіст** (з нього роблять шинку).

Дрібні частини з птахів, середовище й зовнішні, (пуп, серце, печінка, крильця, шия), звуться збіркою назвою **подріб**.

ч. ч.

**Увага!** У нашій попередній статті (про холодильні засоби) трапилася друкарська помилка: у шпальті першій, у п'ятому знизу рядку надруковано „холодильник“, а треба „холоднік“ Просимо читачів цю помилку виправити.

Подаєте від 300 до 450 ст., а в нас печі позначені числами від ¼ до 9. Як тут поради? Також прошу подавати, як довго нагрівати піч перед тим, бо часом у печі гарно виросте, а коли вийняти, то впаде.

#### Молода господиня

В Америці існують стандартів горнятка об'єму чверть літра, ½

літра ітд. і їх уживають в кожній американській кухні для міряння складників. Ми певні, що і в Англії можна знайти такі горнятка, бо всі модерні куховарські книжки на них опираються. Та на Ваше бажання подаємо тут перелічення горняток на ложки, як бажаєте. Горнятко масла — 14 столових ложок



# Українська ВИШИВКА



П-ні Анізія Мірчук у вихідній сукні з сирого шовку. Крій гладкий, спідниця поширена кількома складками. Взір приміщений широкою смугою пониже вирізу, так само на спині. Вузьким взірчиком прикрашений пояс. Взір знаходиться на таблиці взорів ч. 6, у червні, 1955.

Mrs. Anisia Mirchuk embroidered natural silk with two colors — red and black.

Горнятко муки — 16 столових ложок

Горнятко цукру — 14 столових ложок

Щодо температури печі теж опираємось на тутешній скалі. Щоб і для читачок в Англії це було зрозуміле, будемо означувати температуру мірною (250 ст.), середньою (350 ст.) і гарячою (400—450 ст.), як також і нагрівання печі перед тим.

Редакція

## ІЗ ВИШИВАНИХ ВЕЧЕРНИЦЬ У ФИЛАДЕЛФІ

### ЛІТНІ СУКНІ

Особливо зручно можна прикрасити вишивкою літню сукню. Її ясне тло та легкі тканини чудово на те надаються.

Подаємо знову три зразки вишиваних суконок. Прикметна в них простота крою і дуже скромно примінена вишивка.

Моделі гладкі й практичні і їх легко можна прати й прасувати.



П-ні Галина Кривуша у скромній полотняній суконці. Крій гладкий із стоячком. Спідниця рівна, злегка поширена до низу. Яворівський взір біжить по стоячку, здовж переду і невеличкими клинами нижче стану.

Mrs. Halina Krywusha applied a vivid design on her white linen dress.



П-на Ярина Грабовенська в елегантній сукні з білої, тугої, шовкової тканини. Крій гладкої „принцески“, у стані підперезана широким декоративним поясом. Короткі рукави „буфкою“ покриті вишивкою. Скісний буковинський взір виконаний хрестиками у кольорах чорній, червоній, жовтій і зеленій. На шиї відповідне, кольорове намисто.

Miss Irene Hrabowenska in an elegant white dress with embroidered sleeves.

### Збірник для дітей

### „СРІБНА ЗІРКА“

Коштує 50 ц.

Замовляти в Централі США



### Львівський борщ

#### Потрібно:

- 1 ф. буряків
- 1 ф. картоплі
- ½ кореня моркви
- ½ кореня петрушки
- 2 ложки помідорових повил
- 1 цибулина
- 1½ ложки масла
- 2 ложки сметани
- 1 ложочка цукру
- 1 ложка цитринового соку
- 2 горошини гірконого перцю
- 1 лавровий листок
- 1 ложка січеної зеленої петрушки

Зварити бульйон на кістках і процідити. Поміти буряки зварити у шкірці до півготовності, додаючи цитринового соку. Тоді обібрати шкірку, порізати соломкою і тушкувати (душити) з помідоровими повилами 20—30 хвилин. У проціджений бульйон вкинути обібрану й порізану на кістки картоплю, поварити, додати підготовлені буряки, цукор, лавровий лист, перець, сіль, злегка обсмажені моркву, петрушку та цибулю і варити до готовності. До готового борщу вилити червоного навару з буряків.

Розливаючи борщ, класти в тарілку поварені й нарізані в кусники ковбаски, сметану і посипати зеленню петрушки.

Із книжки „Українські страви“  
Київ, 1957

### Оселедці в майонезі

#### Потрібно:

- 4 оселедці
- 4 ложочки муштарди
- 1 сире яйце
- 4 ложки олії (може й не бути)
- 1 цибуля
- 1 горнятко сметани
- трохи сирого молока

Намочити оселедці в молоті на цілу добу. Пізніш намочити їх ще на 10 хвилин у воді з додатком трохи содової води, це позбавить їх рештків соли. Зняти шкіру і почистити від остей. Порізати на кістку. Окремо вимішати муштар-

ду з яйцем і вбити добре, додаючи олії (коли хто любить). Потім вбивати дальше, додаючи сметану. Коли було б за густе, розвести сирим молоком. Порізати цибулю в кружальця. Перемішати оселедці з цибулею і полляти майонезом. Ляшати на день, щоб перейшло.

### Утирана бабка

#### Потрібно:

- 1 ф. борошна (муки)
- 1 ложка олії
- 1 горнятко масла
- 1 горнятко цукру
- 2 унції мідгалів (не конечно)
- 3 яйця
- 1 горнятко молока
- шкірка з однієї цитрини
- сок із ½ цитрини
- 1 порошок до печива
- 1 ванілевий порошок

#### На склищо:

- 1 горнятко цукру-мучки
- 4—5 ложок руму або цитринового соку

Кілька ложок борошна відібрати й перемішати з порошком до печива. Масло й олію втерти на пухку масу, додаючи на переміну цукор і по одному цілі яйця. Далі добре втирати, бо від цього залежатиме якість тіста. Потім додати потрохи борошна і стільки молока, щоб тісто тяжко спадало з ложки. Дальше втирати так довго, аж поки не сполучимо все разом. Вкінці додати мідгали, які ми обібрали з лущини й дрібно посікли. Всипати ванілевий цукор, сік і терту шкірку з цитрини і добре вимішати. Накінець всипати решту борошна і знов добре вимішати.

Виложити тісто до форми і пекти при середній температурі (на 350°) впродовж 45—50 хвилин. Згасити газ і шойно по 5-ти хвилинах вийняти форму з печі. Коли бабка трохи прохолоне, вийняти з форми і помастити її склищею (пензлем).

### Куховарські зшитки ОВОЧІ й ГОРОДИНА

Упорядкувала Н. Костецька  
Ціна зшитка 60 ц.

Замовлення приймає:  
**Ukrainian National Women's  
League of America, Inc.**

**Склиця:** Просіяти цукор і втирати з румом або цитриновим соком приблизно 15 хвилин, себто так довго, аж цукор розпуститься маса буде лискуча.

### Макарониковий торт

#### Потрібно:

- 20 унцій мелених ліскових оріхів
- 1 ф. цукру-мучки
- 12 білків
- оплатків до виложення тортівниці

#### До начинки:

- ½ ф. свіжого масла
- 4—5 жовтків
- 1¼ горнятка цукру-мучки
- ½ горнятка сильної кави

Змолоти оріхи й пересіяти цукор. Тортівницю помастити і посипати борошном, дно тортівниці виложити оплатками. Замість оплатків можна вжити пергаминового паперу, але тоді треба папір також помастити і посипати (сухариками), а по спеченні зняти з тіста. Три білка вбити на дуже густий шум, додати ½ горнятка цукру ще хвилину вбивати. Додати четверту частину мелених оріхів, сполучити все разом і пекти в легкій, але попередньо добре огрітій печі. По спеченні вийняти зараз із форми разом із оплатком.

Весь цей перебіг повторити ще три рази і спекти 4 коржі.

**Начинка:** Жовтка з цукром вбити в посудині, зануреній у киплячу воду на густий крем. Додати кавової есенції до смаку і ще хвилину вбивати. Зняти з вогню і втирати далі аж прохолоне. Потім втерти масло на пухку масу. Коли вже втерте, додавати по ложці холодних жовтків і втирати дальше. Масло й жовтки повинні мати однакову температуру, тоді ця начинка добре властяться. Коли вже маса сполучена з маслом, тоді переложити торт тричі. На верх вибрати найкращий із спечених коржів. Боки і верх торта помастити тією ж начинкою. При кінці посипати все тертими оріхами в той спосіб, що терти їх на дрібній терці над самим тортом.

Цей торт дуже легко спекти на свята, бо тоді лишається від дріжджевого печива багато білків. Труд оплатиться, бо цей торт дуже добрий.

Подала Лукія Бобеляк



## Зайчик-збиточник

Наближався Великдень. Матуся варила й пекла гарні смачні страви. Ірця та її молодший брат Юрчик весь час були в кухні. А тому, що вони перешкоджали мамі, вона дала їм різні фарби й сказала йти до ідальні фарбувати крашанки.

Діти радо побігли й зайнялися цікавою працею. Ірця фарбувала, а Юрчик помагав. На столику, коло вікна, Ірця порозкладала Великодні крашанки: червоні, сині, жовті, рожеві. Ох! які ж гарні крашанки!

Діти скінчили фарбувати яєчка й побігли в садок бавитися. А тимчасом Зайчик-збиточник заглянув у віконце й побачив крашаночки. Обережно поскладав їх у торбинку і побіг у ліс.

— Зроблю дітям несподіванку. Сховаю зараз крашанки, а вночі

покладу їх в садку між квіточками. От буде несподіванка! От буде потім радість, як знайдуть крашанки! — Так надумав собі зробити Зайчик-збиточник.

Як прийшла Ірця до хати й побачила, що крашанок немає, почала плакати й питати: Мамочко! де мої крашаночки? Я тут їх поклала, а хтось забрав.

Всі шукали, але крашанок не знайшли. Зажурені діти лягли спати.

А вночі Зайчик-збиточник порозкладав крашанки під підсніжками, пролісками, нарцисами та тюльпанами.

Раненько вийшла Ірця до садку і очам своїм не повірила. Під квітками лежать її мальовничі крашанки. Як гарно вони виглядали! Позбирала їх до кошика. Під одним тюльпаном лежала записочка:

— Любі діти! З празником! Христос Воскрес! Вітає Вас Біле Вушко — Зайчик-збиточник.

Все те бачив і записав

**Вуйко Квак**

**Петро Кізко**

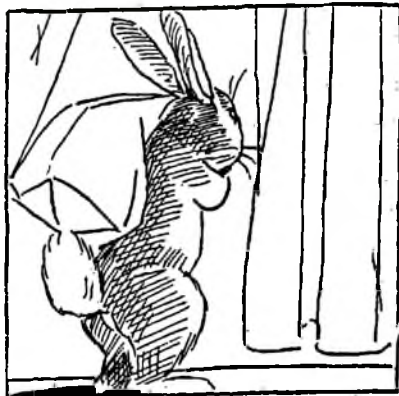
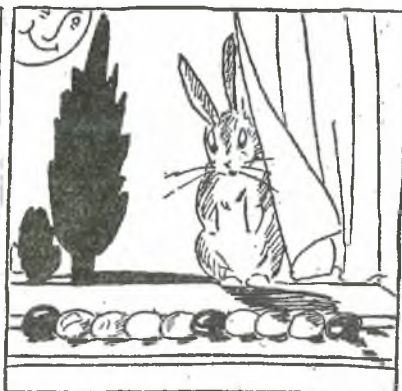
### ДЯДЬКО ПАНАС І КІТ МУРЛИКА

Жив-був у дядька Панаса кіт Мурлика. Що то за кіт був — страшно сказати, важко описати. Здоровенний, кошлатий, очі великі, руді, аж золотисті, так і світяться, як свічки. А хвіст! Немов у тієї лисиці — довгий та пухнастий! І лапища, наче не в kota, а в тигра.

Одне слово, кіт був не простий, а особливий. Таких котів рідко можна зустріти. Де його дядько Панас узяв, хто його зна. Кажуть люди, ніби день у лісі спіймав. Дикий кіт! Але потім дядько Панас його приручив і він йому став немов за сторожа в хаті. Як тільки хто задзвонить в коридорі, Мурлика вже біля дверей, своїми вогнистими очима поблискує та хвостом крутить. Не пройде чоловік у хату, поки дядько Панас не відведе kota від дверей.

І жили дядько Панас та кіт Мурлика в мирі та злагоді. Мурлика слухав дядька Панаса, як дитина свого батька або вчителя. Як тільки дядько Панас гукне: — Мурлико, іди сюди! — і кіт уже біля нього. Коли кіт Мурлика хотів їсти, він завжди підбігав до дядька Панаса, ставав на задні лапи і коротким басистим голосом проказував: — Няв-няв!

Тоді дядько Панас витягав із шафи сире мясо і давав Мурлиці. Кіт смачно їв мясо, мурчав коло нього, а як наїдався і залишався в нього ще шматочок, він тим шматочком бавився, наче з мишою. Потім, коли досхочу набавився, доїдав і те мясо. Спав кіт Мурлика біля свого господаря. Оце вечором, коли дядько Панас уже ляже до ліжка, кіт Мурлика





прийде, походить довкола, наче перевірить, чи все в порядку, а тоді на дядькове ліжко — стриб! — і собі збоку на подушках умощується. Так вони спали вдвох.

Аж якось, у неділю, дядько Панас вирішив із котом Мурликою прогулятися в степ. Одягнувся дядько Панас по-святковому, надів новий одяг, узяв із собою Мурлику та й пішли гуляти. Вийшли за виселок у широкий степ, гарно навколо, просторо, свіжо. Кіт Мурлика зрадів такій okazji — бігає по степу та бавиться, то вперед побіжить, геть далеко від дядька Панаса, то знову до нього назад прибіжить і лащиться, як песик. Дядько Панас тільки сміється та вуса розгладжує:

— От яка звірина! — каже. — Бавиться, як людина.

Аж ось де не візьмись — собака в полі. Величезний, гостровухий, як вовк. А собаки ж з котами, як відомо, страшенно не любляться. Звідси така ненависть між собаками й котами взялася, не знаємо, тільки дядьків Панасів кіт Мурлика як угледів пса, відразу нащенився, хвіст догори підняв та все: — Прс-прс! Прискає та мурчить на того собаку, наче готовий на нього зіскочити й роздерти. Але собака, як виявилось, теж був не з похливих. А до того ж собака, як не-як, сильніша за kota. Уздрівши Мурлику, пес зірвався з ніг і з усієї сили кинувся до kota.

Що Мурлиці робити? Куди тікати, куди ховатися? Степ голий, ніде ні кущика, ні деревини. Ну, щоб ви, діти, у таким скрутнім випадку робили?

А от кіт Мурлика придумав. Він метнувся раз, другий, та на дядькові Панасові плечі — стриб! — і сидить, очима згори блимає, грізно на собаку дивиться. Мудрий кіт — знайшов вихід! А собака теж уже біля дядька Панаса. Хто його зна, чия вона була і чи свійська чи дика, тільки дядько Панас теж чималенько перелякався — собака кинувся прямо до нього. Дядько Панас до пса ласкаво: — Цю-цю-цю, собачко! Але собака не слухає дядькових слів та прямо таки на груди йому стрибає й за новий піджак дере. Лихо! Пропадемо, думає дядько Панас, з тобою ми, Мурлико, обоє тут в степу! А собака й

## Весняні танки

*Allegretto* *f*

У про-зо-ро-му стру-моч-ку вся кри-за розта-ла

*mf*

Про-ки-ну-ли ма-лі рибки тай за-тан-цю-ва-ли

*f*

Про-ки-ну-ли ма-лі рибки тай за-тан-цю-ва-ли

У прозорому струмочку  
Крига вся розтала  
Прокинулись усі рибки  
І затанцювали.  
Сонце пригріва тепленько  
Квіти розцвітають.  
Над струмочком веселенько  
Бабки вже кружляють.  
Із своєї ніркивиліз

Рак великий — чорний  
Рибкам каже: „Я до танців —  
Теж хлопець моторний“.  
На зеленім беріжку  
Заквакали жабки,  
Як побачили ці танці  
Тай пішли в присядки.

Ніна Наркевич

справді дере дядька Панаса і хоче його на землю повалити, щоб до kota Мурлики дістатися.

Але тут кіт Мурлика, дивлячись на таку небезпеку, як стрибне з дядькових Панасових плечей та на пса лютого! Вчепився йому в шию і глибоко загнав у тіло свої гострі пазурі. Собака заскавучав з болю та від дядька Панаса шодуху навтьоки! Біжить степом пес, а на його шиї міцно тримається кіт Мурлика. Дядько Панас легко відітхнув і аж лоба стер рукою — спітнів. Але що буде далі з котом Мурликою? Куди він забіжить із тим собакою? А вони віддалилися від дядька Панаса все далі й далі, і вже він випустив їх із поля зору. Немає, не видно ні пса, ні kota Мурлики.

Постояв дядько Панас, постояв

у степу, обдивився довкола себе — нема ніде нікого, та й повернувся сам додому.

Жаль стало дядькові Панасові kota Мурлики. Сів біля вікна та й зажурився, замислився. А, може, ще повернеться кіт Мурлика? Але кіт Мурлика не повертався. Минув день, минула ніч... Нема kota. Мабуть, пропав бідолаха. Аж одного ранку, коли дядько Панас ще не розплющив як слід очей, щось у коридорі, біля дверей: — Нья-няв!

Кіт Мурлика! Вернувся кіт Мурлика! Дядько Панас із радости забув і капці на ноги взути — босоніж вибіг у коридор, аж на порозі сидить кіт Мурлика. Він ласкаво, але повними перемоги і задоволення очима дивився на дядька Панаса.





**Христос Воскрес!** Цим радісним християнським словом вітаю Вас, дорогі членки CSA. Свято Воскресення Христового знов об'єднає нас в одну велику сімю. Нехай стане воно для нас знову святом любови й порозуміння, щоб скріпило нас на дальшому нашому шляху!

Ви вже одержали **проект нового статуту**. Прочитайте його на сходинах, обговоріть на засіданні управи. Треба, щоб делегатки, що ідуть на Конвенцію, знали його добре та могли зайняти становище до його точок.

**Памяткова книжка Конгресу** вже друкується. Це вже найвища пора надсилати оголошення, коли котрий Відділ ще досі не надіслав їх. Пригадуємо також, що Відділи можуть надсилати свої світлини за оплатою коштів сторінки (30 дол.) і виробу кліші (10 дол.).

На день 30. і 31. травня скликаємо у Філадельфії **річні збори Гол. Управи**. Членки Гол. Управи переглянуть проект статуту та підготують нову листу Гол. Управи. Тому повинні в тій цілі вислухати думки кожної округи.

З наближенням XII Конвенції хочу пригадати Вам, дорогі членки, справу наших **обов'язкових оплат і фондів**. Треба щоб Ви перевірили стан Ваших зобов'язань і старались його якнайскорше упорядкувати.

Олена Лотоцька, голова

Рік тому розіслали ми Вам **цеґолки Дому CSA**. Йшло тут про сплату довгу, що тяжить на нашому будинку. Відсотки морґеджу коштують багато. Окрім того мусимо винаймати частину будинку і через те не можемо виставити нашої етноґрафічної збірки в окремій кімнаті.

До тепер Відділи розпродали цеґолок на 1,339 дол., а з того погашено 1,217.50 дол. морґеджу. Зостається ще до вирівняння **1,700 дол.** Велика сума, від якої ми повинні очистити Дім! Тому всі Відділи, що ще не надіслали висліду з цеґолок, повинні це якнайскорше зробити!

Багато Відділів, особливо ті, що постали після 1954 р., ще не закупили **шерів Дому CSA**. А це є так само їх обов'язком, бо Дім CSA є твором і власністю цілого членства CSA. Тому повинні вони негайно застановитись і зґолосити закуплення одного чи двох шерів. Кожен із Відділів повинен виказатись шером Дому CSA!

На XII Конвенції проґолосимо вперше **фундаторів Дому CSA**. Це ті Відділи чи окремі особи, що свій шер здекларували як пожертву і стали добродіями Дому. Їх прізвища будуть виписані на металевій таблиці і вмуровані в Домі CSA, щоб свідчили майбутнім поколінням про їх жертвенний чин.

Анна Сивуляк  
касїєрка Гол. Управи

**Фонд Централі і Вкладка до CFUJO:**

Від. 1	Нью Йорк	40.00	6.00
4	Нью Йорк	30.00	4.50
7	Акрон	38.00	5.00
11	Трентон	40.00	6.00
14	Клівленд	19.00	2.85
21	Бруклін	45.00	10.00
25	Клівленд	5.00	—
28	Ньюарк	125.00	18.75
31	Дітройт	25.00	3.75
55	Лос Анджелес	8.00	1.20

**Фонд Резервовий і Конвенційний:**

Від. 1	Нью Йорк	10.00	5.00
4	Нью Йорк	10.00	5.00
6	Рочестер	10.00	5.00
7	Акрон	10.00	5.00
11	Трентон	10.00	5.00
14	Клівленд	10.00	5.00
21	Бруклін	—	20.00
24	Елізабет	10.00	5.00
28	Ньюарк	10.00	5.00
31	Дітройт	10.00	5.00
43	Філадельфія	10.00	5.00
49	Боффало	10.00	—

**На Дім CSA — Даток і Цеґолки:**

Від. 11	Трентон	—	19.00
14	Клівленд	—	10.00
21	Бруклін	—	22.00
28	Ньюарк	25.00	—
30	Клівленд	—	50.00
42	Філадельфія	—	4.00
48	Філадельфія	—	30.00
50	Бетлем	—	1.00
55	Лос Анджелес	—	16.00
Олена	Бабій Дітройт	—	1.00
Анаст.	Глушко, Бруклін	—	1.00

**Пресовий Фонд Н. Ж.:**

Від. 2	Честер	30.00
4	Нью Йорк	25.00
7	Акрон	5.00
21	Бруклін	15.00
23	Дітройт	25.00
25	Клівленд	5.00
28	Ньюарк	50.00
30	Клівленд	15.00
38	Ленсінґ	10.00
49	Боффало	25.00
63	Дітройт, замість дарунку для п. Василя Лазечка	10.00
65	Нью Бронсвік, збірка на поминках бл. п. Юстини Савка	30.00
Стефанія	Савчук, Торонто, в пам'ять доні Вірусі	10.00
Софія	Онуфрик, Рочестер, збірка на ювілею П-ва Терещуків	10.00
Оксана	Бринь, Міннеаполіс	10.00
Ірина	Кашубинська, Клівленд	6.00
Марія	Савчиня, Філадельфія	6.00
Ольга	Городиська, Клівленд	3.00

**Централа одержала**

від 20. лютого до 22. березня 1959:  
Річна вкладка і Організаційний Фонд:

Від. 1	Нью Йорк	20.00	5.00
4	Нью Йорк	20.00	5.00
6	Рочестер	20.00	5.00
7	Акрон	20.00	5.00

11	Трентон	20.00	5.00
14	Клівленд	20.00	5.00
21	Бруклін	20.00	5.00
24	Елізабет	20.00	5.00
25	Клівленд	20.00	5.00
28	Ньюарк	20.00	5.00
31	Дітройт	20.00	5.00
43	Філадельфія	20.00	5.00
49	Боффало	20.00	10.00

Емілія Климкович, Шикаго	3.00
Надія Л. Дзидзан, Шикаго	2.00
Анаст. Ковальчук, Грейт Медовс	2.00
Дарія Ратич, Філадельфія	2.00
Анна Кульчицька, Шикаго	2.00
Ольга Падиж, Торонто	2.00
Євдокія Шпікула, Філад.	2.00
Христина Филипс, Джексон	1.00
І. Левицька, Торонто	1.00
Марія Буцяк, Манчестер	1.00
Катерина Струса, Манчестер	1.00
Марія Слободян, Торонто	1.00
О. Копачівська, Гемилтон, Онт.	1.00
Емілія Корнат, Елмгерст	1.00
Євгенія Боднарчук, Нью Гейвен	1.00
Юстина Смарш, Бостон	1.00
Анастасія Королишин, Дітройт	1.00
Павлина Боднар, Дітройт	1.00
Марта Саплива, Форд Вільям, Онт.	1.00
Стефанія Евчук, Бінгемтон	1.00
Іванна Городиська, Шикаго	1.00
Анна Столярська, Омага	1.00
М. Мікула, Шикаго	1.00
Олена Боднар, Брукфілд	1.00
Іванна Бемко, Ньюарк	1.00
Марія Тимчишин, Едмонтон	1.00
Катерина Желінська, Феніксвил	1.00
Ольга Мартинюк, Шикаго	1.00
Надія Цегельська, Бетлегем	1.00
Марія Петорока, Трентон	1.00
Марія Заборська, Філадельфія	1.00
Євгенія Чернописька, Рочестер	1.00
Олена Климчишин, Дітройт	1.00
Ю. Б. Кучер, Петсбург	1.00
Ляриса Іваненко, Шикаго	1.00
Йоанна Котовська, Пайн Біч	1.00
Ярослава Козій, Вестморленд	1.00

#### Фонд „Мати й Дитина“

Від. 1 Нью Йорк	45.00
7 Акрон	10.00
11 Трентон	52.00
13 Честер	5.00
21 Бруклін	15.00
30 Клівленд	10.00
37 Дітройт	5.00
38 Ленсинг	10.00
43 Філадельфія	10.00
47 Рочестер	36.00
57 Ютика	45.00
63 Дітройт	11.00
64 Нью Йорк	160.00

#### „Фонд 500“:

Від. 2 Честер	17.50
„ 28 Ньюарк	25.00
„ 57 Ютика	20.00
Окружна Рада США, Нью Йорк	43.00
Окружна Рада США, Рочестер	25.00

З подякою,

А. Кульчицька, фін. секр.  
Анна Сивуляк, касієрка



#### ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА. Свято Жінки-Героїні

Окружна Рада США мала нелегке завдання: вшанувати 35-ліття смерті сл. п. Ольги Басараб та поклонитись усім жінкам, що згнули за Батьківщину. Для підготовки створено окремих комітет під проводом культ. освітньої референтки п-ні Осипи Грабовенської. Дбайлива реклама підготувала ґрунт.

Дня 8. березня зійшлась численно публика в залі Гор. Клубу. Свято відкрила п-ні О. Грабовенська коротким вступним словом. Потім хор 10 Відділу під орудою п-ні І. Чумової відспівав гимн США та дві пісні, а саме „Над гори до хмар“ (слова Пачовського, музика Січинського) і „Живи, Україно“ (слова Олеса, музика Бобикевича). Слідувала промова п-ні Марії Біляк. Доповідниця зясувала політичне значення великої жертви наших жінок і кинула обвинувачення великим винахідникам, що дбають тільки про технічний поступ, а занедають піднесення людського духа. Це враження підтримала своєю деклямацією п-ні Єлисавета Чепіль, виголосивши з чуттям „Молитву за поляглих“ О. Тарнавського. У музичній частині програми відзначилось тріо „Чорна хмара в полонині“, що його виконали п-ні Наталія Андрусів (сопрано), проф. Володимир Бабяк (флейта) і п-ні Калина Чічка-Андрієнко (фортепіан). Дальшими точками були „Концертно опус 107“ сольно на флейту проф. В. Бабяка і „Горить мое серце“ Л. Українки — сольно Наталії Андрусів, при супроводі К. Чічки-Андрієнко.

По перерві „Молода Просвіта“ під орудою п-ни Ольги Селезінки вивела інсценізацію „Сон у тюрмі“. Перед сільветкою сплячої жінки за тюремним вікном проходили постаті — Мати Божа, діти, жінка в жалобі, стрілкині, медсестри, а вкінці воля в українській вишиваній сорочці. До цього група молодих дівчат виголосувала віршований текст. Дія тримала залу в напруженні. Свято закінчилось національним гимном.

Різноманітна програма та високого рівня музичні точки задоволили публіку. Маємо щораз більшу певність,

що Свято Жінки-Героїні стане вже щорічним поклоном усієї української громади. Л. Б.

#### РОЧЕСТЕР, Н. ЙІ.

#### Із праці Окружної Ради

Намічені на Окружному Зізді в жовтні минулого року, постанови, Управа Окружної Ради в Рочестері старається послідовно переводити.

Однією із таких постанов є започаткування збірки під назвою „Наша Батьківщина“. Її ціллю є зібрати між нашими емігрантками все те, що нагадувало б нашу Батьківщину. Щоб наша молодь, оглядаючи цю збірку, вчилася, пізнавала Україну, життя в ній, українське мистецтво, науку, тощо. В тій цілі зорганізовано Комітет, який вже почав свою працю, і навіть може вже похвалитися декількома цінними речами. Комітет цей очолює п-ні Софія Опуфрик, від якої й виийшла ініціатива цієї збірки. Членами Комітету є: пп. І. Костинюк, Л. Демиденко, М. Холєвчук, Г. Пастушин, М. Стехна, М. Приймак. Комітет вислав до всіх Відділів США, членів нашої Окружної Ради, відповідне письмо, в якому докладно вписано все, що потрібно збирати. Тут входять всякі книжки та журнали, друковані на Україні, фото з наших сіл, міст, церков, хат, різних будинків, замітних архітектурою України, подій з громадського життя, здвигів, визначних діячів і т. п.; взори, ляльки, частини народної ноші, стяжки, коралі, гердани, різьба, кераміка, глиняна посуда, тканини; записки народних звичаїв, обрядів, давніх коляд, шедрівок, гагілок, обжинкових та весільних пісень, андріївських звичаїв, спомини з рідних земель, опис села, міста, замітніших подій, то є всього, що є доказом нашого громадського, культурного та політичного життя на Рідній Землі. Окружна Рада це питання уважає за дуже важне, і працю веде з великою увагою.

\* \*

Не менше важною постановою Окружного Зізду було рішення про збільшення членства та приєднання до організації США сестер із над Дніпра. Наша Окружна Рада докладно розгля-

дала це питання і постановила, що треба перевести спробу зацікавити пань із Великої України працею нашого СУА та заохотити вступити в члени існуючих вже Відділів СУА, або, якщо була б потреба, створити ще один Відділ СУА.

Тут у великій пригоді став голова В. О. УНРади, письменник і журналіст І. Багрянний, який, перебуваючи в Рочестері з доповіддю, запросив членок Відділів СУА на інтерв'ю саме в цій справі. Він, власне, переїжджаючи по цій Америці, сам завважив дуже мінімальну участь, а подекуди й відсутність взагалі в жіночих організаціях жінок із Наддніпрянщини і цікавий знати причину цього.

По півторогодинній нараді і виясненні деяких питань, присутні пані із Наддніпрянщини приобіцяли, що заохочуватимуть своїх знайомих вступати в існуючі вже Відділи СУА, або навіть допоможуть, якщо заіснує потреба, в організації нового Відділу СУА.

Пан Багрянний дуже дякував, що ми прийняли його запитання на це інтерв'ю у цій важкій справі, а ми розійшлися із почуттям, що перші леди, які сковували одних і других, проломані.

\* \* \*

Черговим звеном у ланцюгу праці Окружної Ради Рочестер, був концерт в честь Жінок-Героїнь, який відбувся 22. Жовтня ц. р. Щоб він випав якнайкраще, та разом, щоб зацікавити якнайширші круги нашого громадянства, постановлено запросити „заграничних“ гостей з доповіддю і деклямацією. Тут наш вибір випав на молододу поетку і письменницю Ганну Черінь із Шикаго, Ілл. Вирішено запросити її зладити доповідь про наших Героїнь, кладучи вагу на постать Ольги Басараб. Паню Неонілю Безкоровайну-Стецьків із 49-го Відділу СУА в Бофало, Н. Я., постановили просити продеклямувати відповідний вірш. Паню Галину Колодуб-Тимочко, з Рочестеру запросити заспівати відповідні пісні. Коли почули ми про згоду участі всіх цих пань, від душі нам відтало. Знали вже, що наш концерт буде на правду на високому мистецькому рівні.

І так було. Присутні з запертим віддихом слухали цікавої, такої іншої від кожноразової, доповіді, яка не тільки що відзначалася легким стилем, ширістю, захопленням нашими героїнями, але ще до того була переплітана власними поезіями нашої молододу талано-

витої поетки. Таку доповідь можна слухати і слухати і вона не надочується. Цілість підкреслювала ще надзвичайно мила, молодеча поява самої поетки.

Прекрасне, на правду мистецьке рецитуння пані Неонілі Безкоровайної-Стецьків поезій Івана Франка, О. Гриця і А. Галана, уложених у монтаж під назвою „Поклін Стражданню“ нагороджено довготривалими оплесками присутніх. Таких рецитаций не доводиться в нас чути часто і тому вони лишають на присутніх незабутнє враження.

Знана широко співачка пані Галина Колодуб-Тимочко звеличала концерт своїм на правду прекрасним, великим голосом. Вона проспівала три чудові пісні, а саме: „На чужині“ О. Олесь, муз. Іванова, „Піду, втечу“ О. Олесь, муз. Людкевича, та „Соловіїні ночі“ муз. Майбороди. Ми можемо бути на правду горді та вдячні обставинам, що наш Рочестер може похвалитися таким талантом. Акомпаніював молоденький студент місцевої Істманскул оф Мюзік п. Богдан Гейзлер, який заповідається на великого піяніста.

Український Національний Хор під керівництвом інж. Я. Матковського, як завжди, не відмовився взяти участі в цьому концерті і проспівав три пісні, а саме: „Живи Україно“ і „За Рідний Край“ — Гайворонського, та „Псалом“ Гаєвського. Як і все, хор звучав величаво, а того дня можна сказати, що хор мав „свій добрий день“.

Концерт закінчив живий образ „За волю України“, укладу п-ні Л. Демиденко. Участь в ньому брали: Марта Крамарчук, Христя Гуран, Дарія Белей, Уляна Лялька, Стефанія Вашук, Ліда Тицька і Тарас Семанюк. Пані Людмила Демиденко виконала по-мистецьки оформлення сцени, яке зразу впровадило всіх присутніх у відповідний святочний настрій.

Зорганізуванням цього концерту займалася енергійна голова нашої О. Р. п-ні Марія Крамарчук, якій широко з цього допомагала п-ні Л. Демиденко.

Після концерту членки 6-го Відділу запросили виконавців та членок обох Відділів, як також представників інших жіночих товариств на вечерю-зустріч із поеткою, де пані Ганна Черінь, на загальне прохання, прочитала декілька своїх творів, які присутні широко нагороджували оплесками.

Також поетка, маючи із собою перше, „люксусове“, як вона називає ви-

дання своєї збірки поезій в Німеччині, роздала цих декілька книжечок присутнім, кладучи на них свій авторський підпис із присвятою.

Наприкінці, однак, мушу згадати, що на жаль, помимо старань і сподівань Окр. Ради концерт не випав так величаво, як всі цього сподівалися. Не вина в тому виконавців, або організаторів. Вина в тому рочестерського громадянства, що, на жаль, не виявило відповідного зацікавлення, натомість виявило цілковите збайдужіння до всього. Не цікавлять його вже ні особи, які брали участь у концерті, як теж і не вважають за відповідне зложити свою пошану на честь тих, що по жертвували своїм найкращим скарбом — життям за волю України. Заледве половина не дуже то й великої залі була заповнена і то переважно жінками, бо мужчини, чомусь, не вважають за відповідне брати участь в імпрезах, улаштуваних жіночими організаціями. В той же час вони вимагають від нас, тих же зорганізованих жінок, брати участь у їхніх імпрезах, і то не тільки, як глядачі, але й виконавці, а дуже часто їм припадає виконувати на тих імпрезах найтяжчу роботу. Чи не варті ми, жінки, того, щоб і наші імпрези були респектовані нашими мужчинами в такий же сам спосіб, як і їхні?

Мирослава Приймак

## НЮ ЙОРК, Н. Я.

### Вишивані вечериці

Щороку Відділи СУА у Нью Йорку влаштовують спільно баль. На ньому зустрічаються для танців і приємної розмови членки та їхні родини. Від кількох літ уже з успіхом проходить ця імпреза й тому нікого не здивувало, коли цього року проголошено її у формі „вишиваних вечериць“.

До підготовки вечериць приступило, як кожного року, 5 Відділів СУА. Голови Відділу увійшли у комітет, а саме

### Ювілейний Дар для Нашого Життя

Від. 65 Нью Бронксвик	30.00
Марія Овчинник, Ленсинг	5.00
Анастасія Кушнір, Філадельфія	5.00
Панство Маринюк, Ленсинг	3.00
Катруся Гарасевич, Торонто	2.00
Стефанія Нагірна, Нью Йорк	2.00
Стефанія Безкоровайна, Боффало	2.00
Пракседа Яскіньска, Милвіль	1.00

Щире Спасибі!

Редакційна Колегія



### Із вишиваних вечериць у Нью Йорку:

Нагороджені й відзначені сукні проходять повз журі. Із права до ліва: пп. Тетяна Бабюк, Ольга Сливка, Розалія Фенчинська, Марія Головей. За столиком члени журі пп. Л. Горбачевська і О. Качмарська.

From the dancing party of the UNWLA Branches in New York.

пп. Пелешок (1), Бродин (3), Кізіма (4), Свенсон (8), Різник (53). Одна-че членки Відділів теж допомагали при праці.

Дня 28. лютого загула заля Нар. Дому веселими голосами. Дуже скоро заповнились заля й усі кімнати. При вході вітала гостей п-ні Катерина Пелешок, містогорова СУА. Поміж публікою відзначались вишивані сукні і блюзки. З зацікавленням оглядали їх присутні з думкою, котра з них найкраща?

Незабаром пані Пелешок заповіла через мікрофон початок перегляду. На столику були розложелі нагороди — (керамічні ваз), а при ньому засіло журі, до якого входили п-ні Лідія Горбачевська, Лідія Бурачинська, Наталя Чапленко і Ольга Качмарська. Під звуки маршу перейшли всі пані у вишиваних сукнях і блюзках через залю. Нелегкий тут вибір!

Врешті по короткій нараді журі внісело рішення, яке проголосив аранжер балю. Перша нагорода припала п-ні Тетяні Бабяк із Ньюарку, друга п-ні Ользі Сливці Нью Йорку, а окрім того відзначено суконку п-ні Розалії Фенчинської з Нью Йорку. Відзначено також блюзки за виконання і композицію. Перше припало п-ні Славці Сулжинській, друге п-ні Нелі Бедрій, третє п-ні Лідії Котлярчук.

Та було б незаслужено не згадати

про інші моделі суконки і блюзок. Гарну розвязку знайшла п-ні Марія Головей (на пісковому тлі бойківські квіточки), Анна Панчак (широко, легко вишиваний пояс на жовтому шовку) і Мирослава Осідач (легко закінений вишиваний шаль). Молодечі, ніжно вишивані суконки мали п-на Марійка Осінська і п-на Леся Різник.

Між блюзками був ще кращий перегляд. Гарно вишивані блюзки мали пп. Ольга Яворська, Анна Кумферт, Іванна Івашко, Катерина Папуга, М. Шкамбара, Н. Вовк. Всі вони були недавно виконані й свідчать про те, що вишивання українське жіноцтво й далі плекає.

Вечериці залишили в учасників гарне враження. Правда, членки СУА працювали, але можуть мати повне задоволення з виконаної роботи. Пні Анні Колтон, Кароліні Барщевській і Емілії Корнат, які подавали при буфеті, п-ні Іванні Бенцаль і Йонді, які продавали при касі, п-ні Анні Кізімі, яка була при вступі, належить шира подяка. А передусім п-ні Катрі Пелешок та 1 Відділові, з якого вийшла ініціатива спільних балів, а цього року вишиваних вечериць.

Л. Бурачинська

**Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видатництву.**

### Річні збори 1 Відділу

.. Дня 21. грудня 1958 р. в залі Українського Демократичного Клубу збори відкрила голова п-ні Катря Пелешок спільною молитвою. Для переведення зборів вибрано президію, в склад якої увійшли п-ні Анна Кумфорт, як голова а п-ні Анна Сливка, як секретарка. Після відчитання протоколу з останніх загальних зборів слідували звіти уступаючої Управи. Із звітів присутні довідалися про велику і всебічну працю Відділу при гармонійній і дружній співпраці всього членства.

Плекаючи товариське життя і зберігаючи наші традиції улаштовано на протязі цього року Просфору, Свято Матері і Андріївський Вечір. Всі ці імпрези були відповідно приготовані з глибоко-змістовними рефератами і з гарною мистецькою програмою, виконані власними силами, а також зі співучастю наших діточок. Імпреди ці принесли нам не тільки моральні, але й матеріальні користі.

Крім вище згаданих імпрез на сходинах відчитано реферати і спомини, звязані з історичними річницями, а саме: Святом Героїні і 25-літтям Великого Голоду на Україні, які переказала нам запрошена п-ні Олена Шпаківська.

Спільно з іншими Відділами улаштовано забаву. Членки наші брали активну участь у Міжнар. Жіночій Виставці і там займали головні пости. Відділ співпрацював з Окр. Радою і місцевими Відділами СУА, а також з громадсько-політичними організаціями, як ЗУАДКомітетом, УККА, і Об'єднаним Комітетом. Відділ опікувався школою в Ерлангені (Німеччина), висилаючи їй 15 дол. місячно. Фонди придбані збірковими листами, а також добровільними датками членок. У минулому році сплачено меморіял на будову укр. катол. школи св. Юрія на суму 400 дол., а в цьому році меморіял піднесено на суму 500 дол. і його сплачено. Крім того виплачено всі зобов'язання до Централі і зложено жертви на добродійні цілі. Членки в 100% передплатили журнал „Наше Життя“ і брали участь у розпродажі книжок „Вумен оф Юкрейн“, „На громадський шлях“ і „Золоті дзвіночки“. Після звітів голова Контрольної Комісії п-ні Іванна Бенцаль висказала признання за працю і уділила абсолюторію уступаючій Управі.

Розвинулася дискусія на тему орга-



нізаційного життя. Рішено скріпити суспільну опіку і впровадити більше рефератів на актуальні теми.

По уділенню абсолютної приступлено до вибору управи. До неї увійшли: пп. Катерина Пелешок, голова, Марія Головей — містоголова, Ярослава Сулжинська — рек. секретарка, Анна Сливка — кор. секретарка, Анна Кумфорт скарбничка, Лідія Котлярчук — культ. освітня референтка, Ольга Сливка орг. референтка, Марія Савицька реф. сусп. опіки, Марія Дзунда — реф. господарська.

До контр. комісії увійшли: пп. Іванна Бенцаль, Марія Шкамбара і Марія Сирота.

Почесними членками Відділу є пп.: Катерина Дроздик, Марія Чарнецька і Пелагія Дерех.

Після вибору нової Управи обговорено плян праці на майбутнє.

Ярослава Сулжинська

#### ЧЕСТЕР, ПА.

##### Річні збори 2 Відділу

Дня 8. лютого о. парох Укр. Прав. Церкви митроф. прот. о. О. Мицик відкрив збори молитвою. По молитві сказав кілька слів признання нашому Відділові за його невсипущу працю. Голова Відділу п-ні Ю. Тершавська привітала присутніх, згадала померлих членок, яким віддано пошану однохвилинною мовчанкою. Секретарка прочитала протокол із попередніх зборів, а потім здала звіт із приходів і розходів. Контр. комісія підтвердила, що книги знайшла в порядку. На внесок кількох членок залишено ту саму управу на 1959 р., а саме: пп. Ю. Тершавська, голова, П. Пецюх, містоголова, А. Нудзін, секретарка, А. Гливяк, заступниця, М. Сирота (Лаврик), касієрка, А. Масишин, заступниця, А. Заяць, культ. освіт. реф., М. Івахів, реф. преси, С. Батюк, реф. сусп. опіки, М. Тимань, реф. госп. До контр. комісії увійшли пп. П. Рубаш і А. Макух. Представниці до громади — пп. М. Фідик і Пінькович, делегатки до УКК — пп. А. Масишин і А. Гливяк, до прапорів — пп. Є. Лужецька і А. Масишин, до Окр. Ради — пп. Ю. Тершавська і М. Сирота. Побажано їм здоров'я і витривалости до дальшої праці.

Голова подякувала всім за довіря і прохала співпраці й на дальше. Відспіванням „Бог Предвічний“ закінчено збори. По зборах слідувала перекус-

ка, при якій членки колядували і щедрували.

#### Свято Ольги Басараб

Дня 1-го березня по закінченні Служби Божої парох Укр. Прав. Церкви митр. прот. о. Мицик відправив панахиду за упокій бл. п. Ольги Басараб. Під час панахиди всі присутні Союзянки стояли посередині церкви в жалібних лентах.

Академія почалась о годині 4-тій в Укр. Нар. Домі при 4тій і Ворд вулицях.

П-на Д. Барагура в супроводі О Заяць відкрила свято відспіванням американського гимну, а голова нашого Відділу п-ні Тершавська в короткому вступному слові сказала, що наш Відділ з року на рік дуже врочисто обходить свято цієї великої жінки-героїні, яка стала прикладом для сотень інших, що пішли її слідами. Попросила встати з місць і однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять всіх жінок, що віддали своє життя за волю України.

Дуже цікаву і зворушливу промову виголосила п-ні А. Заяць. Рясні сльози покотились багатьом присутнім коли оповідала про тортури і трагічну смерть жінки-героїні. Слідував дует „В неділю рано“ молоденьких: Оксани Заяць і Славці Єдинак (при піані Д. Барагура). Деклямації: пп. А. Масишин і А. Гливяк, сольоспів М. Сироти: 1. Якби була я зазулею, 2. Біда галці небозі (при піані Д. Барагура) і сольоспів Д. Барагури: З тої гори високої (при піані О. Заяць). На спеціальну увагу заслуговує жіночий хор, що постав кілька тижнів перед академією. Заходами кількох наших членок, що zarazом є членками церковного хору, зорганізовано хор Союзянок, які не пожаліли ані часу, ані труду, а з великим запалом і під умілим проводом диригента церковного хору прот. о. І. Заяця взяли до праці і вивчили три пісні, якими так багато причинились до звеличання цього свята. Відспівали: 1. Гимн СУА, 2. Пісню на смерть О. Басараб, 3. Ой у полі могила (при піані Д. Барагура).

Програмою проводила п-ні С. Єдинак. Збірку з цього свята вислано на Фонд Пятсот.

Відспіванням українського нац. гимну закінчено це свято.

М. Івахів, реф. преси

#### НЮ ЙОРК, Н. Й.

##### Річні збори 4 Відділу СУА

Збори відкрила голова п-ні Анна Кізіма молитвою і повстанням з місць в пам'ять померлих членок. Потім запрошено до переведення зборів Почесну Голову п-ню Емілію Корнат, секретарювала п. Софія Серафин. По відчитанні протоколу з попередніх заг. зборів приступлено до звітів. Слідував звіт Голови, місто-голови, секретарок, касієрки і референток та контр. комісії. Відділ є членом Укр. Конгресового Комітету, Об'єднаного Комітету та ЗУАДК. Відділ відбув чотири більших імпрез, а саме Свячене, Прогульку на День Подяки, Вечір св. Николая, Стрічу Нового Року. Як член Окружної Ради бере активну участь в імпрезах, які влаштовує Окружна Рада, як Святи Героїнь та у Міжнародній Жіночій Виставці. Впродовж кількох років бере участь у спільній забаві Відділів СУА. Також часто відбуває у своїй домовічній чайні вечори. Приходи з імпрез і чайних вечорів призначено на різні народні цілі, як вплати до Централі, на пресу „Наше Життя“, на семінарію у Стемфорді, Сиротинець у Філадельфії, на ЗУАДК, на Пам'ятник Лесі Українки у Клівленді, на книжки до садку у Німеччині. Відділ перебрав продаж цеголок на Дім СУА, як рівнож книжки, що їх видає Централь. Зі звітів урядничок членки довідались про діяльність Відділу за 1958 рік. Голова п-ні Кізіма подякувала урядничкам і членкам за допомогу і довіря. По короткій дискусії контр. комісія уділила абсолюторію вступаючій управі і приступлено до вибору нового уряду.

Ввійшли до уряду слідуєчі пані: Анна Кізіма — голова, Євдокія Лектей — містоголова, Софія Серафин — ректордова секр., Кароліна Борщевська — касієрка, Юлія Федорович — коресп. секр., Таня Сиротюк — фін. секр., Анна Колтон — госп. реф., Марія Ленчук і Павлина Бродин — сусп. опіка, Іванна Бенцаль — культ.-освітня референтка і лідер, почесною головою є п-ні Емілія Корнат, а почесною членкою п-ні Марія Ленчук.

Контрольна комісія: пп. Катерина Стефанович, Іванна Плашовецька і Егнес Ярема. По закінченні зборів голова п-ні Анна Кізіма подякувала почесній голові п-ні Емілії Корнат за таке успішне переведення річних зборів. Потім подано смачну перекуску, на якій стрінула урядничок мила несподі-

ванка. Їм вручено білу квітку за їх довголітню працю.

**Софія Серафим**, секретарка

### **РОЧЕСТЕР, Н. Й.**

#### **Золотий та срібний ювілей**

П-во Теребушки загально відомі нашій громаді, бо десятки літ працюють на громадському полі. При Церкві св. Йосафата, Укр. Амер. Клубі та загально-громадських організаціях обоє довгими літами вкладають свій труд, своє знання, свої пожертви. Виховали чесно троє дітей, дві дочки й сина, що є співвласником оптичної фірми Ельгіт у Рочестері.

1959 рік — це рік золотого ювілею подружжя п-ва Теребушків і срібний ювілей 6 Відділу СУА, якого співо сновницею і першою секретаркою була п-ні М. Теребушка. Впродовж 25 літ п-ні Теребушка є урядницею, заступницею або в контр. комісії Відділу. Завжди бачимо її в праці для СУА.

Членки 6 Відділу влаштували скромне прийняття для п-ні Теребушки з нагоди тих двох ювілеїв. Голова п-ні Мельник привітала п-ню Теребушку, подала ювілейний „кейк“ та подарунків від 6 Відділу. Потім привітання зложила п-ні Онуфрик, а членки щиро й сердечно заспівали своїй першій секретарці „многая літа“! Розплакалась п-ні Теребушка з радості й несподіванки. Це вперше ширий вияв подяки і сердечні побажання за довгі, довгі літа праці. Коротко подала труднощі і незломне бажання оснувати Відділ 25 літ тому, згадала покійних співосновниць Відділу. Щиро подякувала всім членкам за таку радісну несподіванку, за привіти і зложила 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Многих та щасливих літ життя та кріпких сил до дальшої громадської праці складають п-ву Теребушкам усі членки 6 Відділу СУА!

**Секретарка**

### **КЛІВЛЕНД, ОГАЙО**

#### **Відділ 14 СУА**

Цеголки на Дім СУА купили дотепер членки: Ксеня Данилевич, Марія Чорній, Марія Лев, Софія Відоновська, Ксеня Курочка, Ольга Брездун, Текля Баюн, Меланія Крук, Серафимна Ковбасюк.

#### **ЧАС ТО ГРОШІ!**

**Два рази дає, хто скоро дає!**

### **БРУКЛИН, Н. Й.**

#### **21 Відділ СУА**

На Дім СУА цеголки зложили: по 1 дол.: Ярослава Зарицька, Катерина Баран, Анастасія Цибрівська, Ольга Федорик, Марія Рейнарович, Лілія Фшгібонс, Меланія Сорока, Йоанна Клавник, Анна Бодак, Текля Лукасевич, Анастасія Слободян, Марія Слободян, Марія Сколодь, Томка Шалак, Анастасія Пелеш, Ксеня Дика, Марта Блин, Анна Бриквич, Михайлина Бриквич, Магда Якимів, Пелягія Бардак, Параскевія Канюка, Анастасія Глушко. — Разом 22 дол. Щире Спасибі!

### **ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.**

#### **Показ писання писанок**

Клуб Домашніх Господинь влаштував у залі ІВКА показ писання писанок. Звильось около 80 жінок, тричі стільки, як бувають на звичних їх сходинах. Окрім членок прибули також вчительки, пластові виховниці і мисткині. Зіхались вони не тільки з Елизабету, а з його околиць.

Вечір відкрила п-ні Марія Процак, голова 24 Відділу „Дочки України“ Вона подала загальні дані про історію і географічне положення України та зясувала засади її народного мистецтва. Потім інструкторка п-ні Кінашук показала засадничий поділ яйця і накреслила „кісткою“ рисунок. Занурила яйце у жовтавий кольор і почала далі рисувати. Так поступенно перейшла всі кольори аж поки яйце не покрилось зовсім воском. Тоді інструкторка зняла його й перед глядачами появилась чудова писанка, намальована у трьох кольорах!

П-ні Лінда Карам, яка завідує програмою ІВКА, заповіла черговий показ писання писанок, що його знов погодились перевести „Дочки України“. Оба покази зреферовано у місцевій пресі.

### **ПІТСБУРГ, ПА.**

#### **Звіт із діяльності 27 Відділу**

У лютому відбулись річні збори Відділу. З тієї нагоди почули присутні звіт управи, з якого подаємо такі дані:

Рік-річко влаштовують членки Відділу традиційний Щедрий Вечір. За столами, що були застелені українськими скатертями та прикрашені свічками в керамічних підсвічниках, засіли всі учасники вечора. За милою гу-

тіркою, спогадами, колядами і шедрівками та доброю вечерою всі приємно провели час. Цей вечір відкрив і по-благословив наш довголітній душпастир о. Михайло Кіндій.

У березні відбулось свято в пам'ять жінок, що згинали за долю і волю України. У цей день відбулась у Церкві св. Івана Хрестителя папахіда, яку відправив о. парох. Врочистий настрой відчував на папахіді кожен із тих, що виповнили церкву по береги. Усі наші членки прийшли в жалобних відзнаках. Щиро молились за душі героїнь які віддали найвищу ціну за поневолену Батьківщину, бо власне життя. Зворушливий настрой охопив усіх, коли хор під орудою п. Крука заспівав „Вічна пам'ять“.

У червні відбувся в Вест Вю Парку український католицький день заходами Об'єднання Українсько-Американських Організацій. Мені доручено зорганізувати виставку народного мистецтва. Наш Відділ перебрав у цьому Святі кулінарну частину і членки дуже напрацювались, щоб презентувати як слід смачні українські страви. Доказом того, як дуже вони смакували своїм і чужинцям було те, що зже о 2-гій год. їх не стало. На цьому місці слід висловити сердечну подяку членкам, що вложили стільки труду в це завдання і своїми смачними стравами дбали про добре українське ім'я.

Під час вакацій праця в нашій організації була припинена, щоб дати нашим членкам можливість відпочинку.

У листопаді постигло нас горе. Наша наймолодша членка п-ні Ірина Луцька тяжко захворіла. На сходинах голова п-ні Марія Малевнч попрохала помолитись за неї. Та тяжкі скитальчі злидні і непосильна праця за хліб насущний довели покійну до могили. Коли голова довідалась про те нещастя, прохала членок телефонічно віддати їй останню прислугу. Внаслідок того всі, як одна явились на Богослужбу із жалобними відзнаками. Прийшли, щоб у своїх молитвах прохати Всевишнього за упокій душі своєї найбільш жертвенної членки. По похороні відбулись молитовні поминки з перекускою, на яких пп. Юлія Кучер і А. Юга перевели збірку, що у висліді дала 40.50 дол. Із тих грошей п-ні Кучер передала до Централі 10 дол. на прес. фонд Нашого Життя, на фонд „Мати й Дитина“ 16.75 дол., а па фонд Оборони Лемківщини 14 дол., які

**НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ, 1959**

передала п-ві Михайлові Комічакові, управителеві української радіогодини, а він вручив їх голові згаданої організації п-ві М. Гурнякові.

На кінці звіту іменем усіх членок п-ні Юлія Кучер висловила велике признання голові Відділу пні Марії Малевич за її дбайливий і енергійний провід. Також побажала кріпкого здоров'я та добрих сил усім членкам, як рівнож зложила їм подяку за дружню співпрацю. Дай Боже, щоб у 1959 праця йшла далі так успішно і кожна членка привела другу та допомогла збільшити нашу зорганізовану сімю. Накінці привітала нового пароха о. монсіньора Й. Бацу, який прихильно ставиться до нашої організації.

До нової управи увійшли: п-ні Марія Малевич, голова, п-ні Софія Боднар, містоголова, п-ні Юлія Кучер, рек. секретарка, п-ні Анна Юга, фін. секретарка, п-ні Марія Брода, касієрка.

Юлія Бр. Кучер, рек. секретарка

#### НЮАРК, Н. ДЖ.

##### Звіт із праці 28 Відділу

Ширші місячні сходи дня 19. лютого були присвячені пам'яті Ольги Басараб. В гарній доповіді п-ні Ірина Гнатів подала коротку біографію першої жінки, що впала жертвою польського насилля після безправного прилучення Галичини до Польщі.

Ольга Басараб — це символ протесту цілої Західної України проти того безправ'я. Сл. п. Ольга Басараб стала членом підпільної військової організації і вмерла, як карна членка в її рядах. Доповідниця прирівняла її до перших християн, що мужньо вмирали за свою ідею. І її геройський чин не пропав даремне. Молодші покоління брали з неї приклад, борючись у рядах ОУН. Терпіли мовчки, не заломившись навіть в обличчі смерті. Тисячі наших жінок і молодих дівчат, яких імена в більшості невідомі нам, вмирали за добро Батьківщини.

Теперішні жіночі організації, курені пластунок і сумівок називають часто свій Відділ іменем великої жінки, якої світла постать загоріла їх до любови, до праці для Батьківщини, до жертви за Неї. Недаром сл. пам'яті Ольга Басараб написала на стіні своєї келії: „За кров, за муки, за руїну — верни нам, Боже, Україну!“

По доповіді слідувала знаменита рецитация вірша „Перед розстрілом“, яку виконала п-ні Оксана Равш. О. Б.

#### КЛІВЛЕНД ОГАЮ

##### Щедрий Вечір 30 Відділу

Дня 18. січня у домі п-ні Катерини Мураль, голови Відділу, зійшлися численно членки і їх родини. Столи стояли в три ряди, накриті білими скатертями та освітлені Йорданськими свічками. В короткому часі всі місця були зайняті. Голова п-ні Мураль відкрила Щедрий Вечір молитвою. Потім почали подавати квас, капусту, вареники, голубці, гриби і так шли страви за стравами, що їх приготували членки. Голова п-ні Мураль побажала всім членкам і гостям щастя і здоров'я а також згадала двох членок, що не були присутні внаслідок недуги. Це є пп. Анастасія Полівка і Пазя Павук. Потім покликала до слова містоголову п-ню Катерину Габрівську, яка побажала всім гостям і членкам. На закінчення гості встали і заколядували Бог Предвічний гостинним п-ву Муралям. Забавлялися до пізньої ночі.

##### Річні збори 30 Відділу

Дня 25. січня зійшлися членки до Укр. Нар. Дому. Збори відкрила голова п-ні Катерина Мураль спільною молитвою, привітала присутніх і попрохала мовчанкою вшанувати тих, що від нас відійшли. На прохання зборів проводила ними голова Відділу, секретарювала п-ні М. Фецачин. Приступлено до звітів. Фінанс. звіт подала п-ні Розалія Завінська (приходи і розходи цілого року). Касієрського звіту не було, бо касієрка п-ні А. Полівка хвора у шпиталі. Із звіту голови п-ні Мураль почули присутні, які імпрези влаштував 30 Відділ. Це був Щедрий Вечір, пікнік, День Батька. Дальше Відділ брав участь в Окр. Зїзді та співпрацював в Окр. Раді із місцевими Відділами СУА. Придбав найбільше грошей на пам'ятник Лесі Українки. Відбув десять сходин, де відчитувано обіжники з Централі та обговорювано їх. Голова подякувала урядничкам і членкам за співпрацю. Слідував звіт містоголови п-ні К. Габрівської і другої містоголози п-ні А. Гавриляк. Врешті членки контр. комісії, а саме п-ні Марія Лабік і п-ні Тремлюк потвердили, що знайшли книги Відділу в найкращому порядку. Зате присутні висказали управі своє признання і прохали, щоб вона залишилась і на цей рік. До нової управи увійшли: п-ні Катерина Мураль, голова, п-ні Катерина Габрівська, містоголова, п-ні Анна Гавриляк, друга містоголова, п-ні

Марія Фецачин, рек. секретарка, п-ні Розалія Завінська, фін. секретарка, п-ні Анастасія Полівка, касієрка. До контр. комісії увійшли пп. Лабік і Тремлюк.

По зборах ухвалено пожертви на фонд „Мати й Дитина“ 10 дол., на пресовий фонд Н. Ж. 15 дол., річна вкладка до УКК 15 дол., на цеголки Дому СУА 50 дол.

Марія Фецачин, рек. секретарка

#### ЛЕНСИНГ, МИШ.

##### Коляда 38 Відділу

Цього року чотири колядницькі вбрались із колядою, а саме пп. Анна Наконечна, Марія Мальована, Анастасія Забротська і Текля Стенькевич. Останні дві возили їх своїм автом. Зібрали 50 дол. і поділили на такі цілі: На УКК 15 дол., на Наше Життя 10 дол., на фонд „Мати й Дитина“ 10 дол., на Укр. Інвалідів 10 дол., на прес. фонд Нар. Волі 5 дол. Коляду зложили такі особи.

По 5 дол. пп. Теодор Забротський, Ярослав Забротський, Анастасія Забротська, по 4 дол. Анна Наконечна, по 3 дол. Павлина Філь, Марія Мальована, Євдокія Пугач, по 2 дол. Леся Забротська, Андрій Пилипишин, Текля Стенькевич, Михайло Якимів, Анастасія Полегонька, Степан Пилипчук, Григорій Нейбаровський, Катерина Ливандовська, Андрій Мальований, по 1 дол. Павлина Даниловська, Микола Песик, Анастасія Гудзь, Михайло Дутка. Всім жертводавцям щира подяка!

Анна Наконечна  
за управу 38 Відділу

#### ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

##### Цеголки на Дім СУА

Три цеголки закупила п-ні К. Марків, а по 1 цеголці пп. Е. Слободзян, Є. Ільницька, К. Баран, М. Курган, С. Куруляк, Т. Гіба, Є. Мандро, А. Костик, Є. Тренич, Ю. Баран, К. Міграла, А. Войтович, О. Ощипко, М. Бабяк, В. Савчинська, А. Волчек, К. Цибак, А. Посполита, І. Пенкальська, Є. Ольник, Л. Гусак, М. Шагала, С. Містермен, П. Капраль, Є. Клим, А. Гриб, Ю. Груза. Щире Спасибі!

Марія Бабяк, голова

#### ВІЛМІНГТОН, ДЕЛ.

##### Звіт із зимового сезону

54 Відділ СУА має право з гордістю оглянутися на завершений етап — зи-

му 1958-59 року, бо хоча Відділ недавно зорганізований, однак багато вже пророблено праці і здійснено намічених плянів.

Зараз по заснованні Відділу в жовтні 1958 р. Управа і членки під проводом голови п-ні Ольги Гарванко взяли з запалом на праці. Першим завданням була збірка вживаного одягу для лемків. Вислано 18 пакунків (понад 500 ф. одягу) на різні адреси в Польщі, в листопаді 58 р. В грудні відбуто Святочні Сходини для вшанування св. пам'яті Митрополита Андрея Шептицького, на яких виголосив реферат про Митрополита п. Степан Матвійків. Улаштовано теж Чайний Вечір в день св. Андрія.

Дуже вдалим було свято св. Миколая, до якого п. Ольга Гарванко підготувала сценку з дітьми. Після вистави св. Миколай роздав дарунки дітям. Прихід із вистави цілістю передано парохії св. о. Миколая, яка дає нам приміщення для сходин.

В січні 1959 р. членки нашого Відділу, враз з іншими товариствами при парохії, брали участь у підготовці Просфори і Парохіального Балю, також ходили щедрувати із Сестрицтвом на устаткування для нашої церкви.

Наш Відділ брав теж активну участь в підготовці до Свята Державности „22 січня“, що його улаштовував місцевий Відділ УККА та від нашого Відділу СУА вручено присутньому на Святі Державности губернаторові стейту Делавер, книжку „500 Героїнь“ в англійській мові.

В січні улаштовано з великим успіхом Ялинку-Забаву для дітей, що мала назву „Вишиваючі“. Багато дітей привели мами на цю забаву в народних одягах: можна було бачити стилеві гуцульські строї в дівчат і всякі інші народні, як теж вишивані блюзочки чи суконочки; у хлопців вишивані сорочки, шаравари, а в деяких навіть червоні чобітки! Серце раділо дивлячись, як дітвора мов маків цвіт при співі коляд, пісень і всяких розваг, під проводом Союзянок, дуже культурно і весело забавлялася.

Місяць лютий коротенький і скоро проминув, однак не без праці, бо в тому часі наш Відділ жертвенно й поважно підготовлявся до Свята Жінки Героїні у 35-ті Роковини смерті Ольги Басараб, маючи на увазі те, що гідне звеличчування національних героїв це одна з прикмет високої культури на роду. Свято це відбулося дня 1. берез-

ня 1959 р. з повним успіхом. Започатковано його панахидою, яку відправив в год. 5-тій по пол. Всеч. о. Ст. Готра в церкві св. о. Миколая. Опісля в парохіальній салі відбулася святочна Академія. Її відкрила коротким словом п-ні М. Матвійків — імпрезова референтка Відділу. Програму започаткував новостворений хор 54 Відділу, що його підготував і провадив п. Ярослав Кушнір. По відспіванні гимну СУА слідувала доповідь п-ні Ольги Гарванко про Ольгу Басараб.

В дальшій програмі жін. хор відспівав дві пісні: „Горе тій чайці“ і „Ой впав стрілець“, потім слідували деклямації: п-ні Ліда Гарванко „І може приведуть нераз прокляті дні“ (Л. Українки) і п-ні Ірина Шерба „Любіть Україну“ (В. Сосюра). Опісля ще раз виступив жін. хор із піснею „Заграв блеском“ і на закінчення дано інсценівку „Ольга Басараб у тюрмі“, яку виконала п. Лада Гусар. Гимном „Не пора“ закінчено свято, яке залишиться на довгий час у серцях тих, що були на ньому присутні. **І. Ш.**

## ДІТРОЙТ, МИШ.

### Річні збори 63 Відділу

Дня 11. січня голова Відділу п-ні О. Климишин відкрила збори і привітала присутніх, зокрема п-ню П. Будзол, містоголову Централі. Спеціальну молитву, написану Ю. Кленом виголосила п-ні К. Кривуцька. На передсідницю зборів покликано п-ню Н. Петрину, на секретарку п-ню К. Кучер.

Загальну картину праці Відділу за минулий рік дала нам п-ні Климишин у своєму звіті. Відділ влітку 9 ширших сходин і три сходини управи. Впродовж року вдалося нам приєднати 15 нових членок. На сходинах прослухали такі реферати: „Шевченківські роковини“ (п-ні М. Зубаль), „Веснянки в Україні“ (п-ні Л. Маринюк), „Жінка в листопадовому зриві“ (п-ні С. Дуб), „Спогади про Заньковецьку (п-ні К. Кривуцька), „Н. Королева і її творчість“ (Л. Маринюк), на якому п-ні К. Кривуцька відчитала дві легенди її пера. З актуальних проблем сьгоднішнього дня на сходинах подавано двічі огляд преси (пп. С. Дуб і Д. Бойчук). Гутірки на організаційні теми провели пп. Н. Петрина і Д. Бойчук, а перебіг нарад зїзду американських жіночих організацій зреферували пані А. Качмар і Л. Маринюк, які були делегатками Відділу.

Відділ провів слідуєчі імпрези: 1. Закінчення курсу танків, 2. Куховарський курс, 3. Свячене в Інтернац. Інституті, 4. Пікнік на оселі „Діброва“, 5. Осіння забава з СУМА, 6. Ярмарок в Інтернац. Інституті, 7. Прийняття для п-ні Є. Зарицької. Дальше влаштував Відділ чотири дуже успішні виставки нар. мистецтва: 1. у новопридбаній кат. школі, 2. на університеті в Ен Арборі, 3. в міській бібліотеці, 4. на університеті Вейн. Виставками займалися пп. Дарія Бойчук, Н. Крохмалюк, Л. Маринюк та інші. Силами Відділу поставлено монтаж п. н. „Де не лилися сльози жіночі“ на Святі Жінки-Героїні Окр. Ради СУА. Монтаж опрацювала й перевела п-ні К. Кривуцька.

Для придбання фондів Відділ влаштував дві збірки: коляду і писанку, а дохід із них, разом із 9 пачками переслано українцям у Польщі. Відділ уже третій рік опікується садком біля Штутгарту і висилає щомісячну допомогу хворій п-ні Т. Голойді.

З черги слідував касовий звіт, що його подала п-ні С. Скасків. Загальний прихід за рік вносив 1.130 дол., розхід 1.077 дол. Гроші розділено на різні харитативні і громадські цілі.

Дискусія, що розгорнулася по звітах усіх референток, у загальному оберталася довкруги питання, як побільшити і заактивізувати членок, зокрема молодих, яке улпшення внести на сходинах, щоби стягнути більше учасниць. П-ні Будзол в коротких словах зложила призначення Відділові, як одному з передових Відділів СУА, за пророблену працю і прохала надалше йти тим шляхом.

По уділенні абсолюторії приступлено до вибору нової управи. До неї увійшли: п-ні О. Климишин, голова, п-ні Л. Маринюк, містоголову, п-ні М. Зубаль, касієрка, п-ні Семенюк, секретарка. Референтки — п-ні Л. Галяженко, організаційна, п-ні С. Шумило, господарська, п-ні А. Качмар, імпрезова, п-ні Д. Бойчук, нар. мистецтва, п-ні К. Кучер, пресова. До культ. освітньої секції увійшли пп. К. Кривуцька, Н. Легета, д-р В. Савчук, М. Шалаута. Контр. Комісія: пп. Горшнюк, Гайда і Вірстюк.

**Ксеня Кучер**, секретарка зборів

## НЮ ЙОРК, Н. Й.

### Загальні збори 64 Відділу СУА

П'яті Загальні Збори нашого Відділу, що відбулися 28. грудня 1958 р., вия-



вили дальший зріст праці організації. Коли після вибору п-ні Білозор на предсідницю зборів управа приступила до звітування, секретарка п-ні Г Гошовська мала змогу записати чимало цікавих осягів праці. Із звіту заступниці голови п-ні Хр. Навроцької (голова Відділу п-ні Хр. Воевідка не могла прибути через важку недугу матері) присутні члени довідалися, що Відділ з кожним роком набирає більшого розмаху: окрім харитативної праці веде також посилену культурну роботу. Секретарка Відділу п-ні М. Ржепецька подала до відома, що з управи вийшло 330 листів, відбулося 8 засідань Управи і 10 ширших сходин, здебільшого з референтами.

Фінансова референтка п-ні З. Захарченко подала докладне цифрове звітлення, з якого збори довідалися, що загальний оборот виносив 5,337.32 дол. Реф. сусп. опіки п. Книш звітувала про харитативну працю Відділу. Сама каса суспільної опіки мала прибутків з пожертв на збіркові листи (добровільне оподаткування „квотра“ на місяць) на суму 1,105.55 дол., із збірок під церквами та добровільних датків прибуло дальших 561.60 дол., каса Відділу додала на цілі сусп. опіки 335.46 дол., разом — 2,002.61 дол., з яких вислано на утримання дитячих садків у Людвігсфельді 580 дол. і в Розенгаймі 280 дол., на оплату студій стипендіянти в Парижі 250 дол., для КОДУС-у 50 дол., на одноразові допомоги хворим, немічним і старшим жінкам та сиротам в Європі 210 дол. Крім того вислано 67 пачок до Німеччини, Польщі та Югославії з жертвованим членами одягом; сама оплата тих 67 одежних пачок коштувала 500.08 дол. Крім того з каси Відділу зложено жертву 50 дол. на Вільний Український Університет у Мюнхені з нагоди прощання ректора д-ра І. Мірчука.

Культурно-освітня референтка п-ні І. Рожанковська підкреслила пожвавлення діяльності в цій ділянці: в 1958 році відбулися два реферати на виховні проблеми (Рожанковська, Навроцька), п-ні Баранська поділилася враженнями з подорожі по Європі, а п-ні Ржепецька з Мехіко; ці реферати були ілюстровані кольоровими знімками. Відбувся теж вечір присвячений українським письменницям на еміграції; дуже добре опрацьовану доповідь виголосила журналістка п-ні О. Животко; присутні були письменниці На-

таля Лівницька-Холодна, Дарія Ярославська, Ірина Шуварська і Леся Храплива; вибрані твори читали артистки І. Кононів і В. Калин. Відбулася також мистецька виставка жіночої творчості, в якій брали участь 23 малярки і де було виставлено 89 картин. Започатковано бібліотеку і влаштовано курс танків для молоді (48 осіб); вела його п-ні Задорожна.

Імпредова референтка п-ні С. Салдан подала, що Відділ влаштував 5 імпред: крім свяченого з участю п-ні Пушкар з Централі СУА відбувся на спілку з хором „Думка“ пікнік у Бавндбруку, зустріч з письменницями (вечеря). Осінній Равт для молоді в великій залі Народного Дому і передсвяточний Базар. Усі імпреди мали дуже великий моральний і матеріальний успіх.

Пресова референтка п-ні О. Соневицька в звітнім році помістила 6 статей про діяльність Відділу в нашій пресі („Наше Життя“, „Свобода“, „Вільне Слово“ — Канада). Після звіту господини домівки п-ні К. Скоробогатої відбулася річева та вичерпна дискусія. В імені контр. комісії п-ні Н. Пастушенко поставила внесок на уділення абсолюторії, яку збори уділили одноголосно. Зокрема збори ухвалили спеціальне призначення і гарячу подяку несприятній у Нью Йорку голові п-ні Хр. Воевідці за її зразкову й жертвенну дволітню працю на становищі голови. Накінець присутні попрощали заслужену членку-основницю відділу п-ню І. Кашубинську, що виїздить на постійний побут до Клівленду, і вивели через акумуляцію таку нову Управу: голова — М. Ржепецька, заст. голови — Хр. Навроцька, секретар — І. Рожанковська, касієр — Н. Пастушенко, фінанс. реф. — З. Захарченко, культ.-осв. реф. — О. Ракова, імпред. реф. — Л. Раковська, реф. сусп. опіки — М. Карпевич і Н. Білоус, прес. реф. — О. Соневицька, господар. реф. — К. Скоробогата і М. Вовкодав, делегатка до Об'єдн. Комітету — І. Падох. Контрольна Комісія: п. п. Хр. Воевідка, А. Книш, і С. Салдан, заст.: Н. Тершаковець і О. Рогожа.

**О. Соневицька**

#### **НЮ БРОНСВИК, Н. ДЖ. Річні збори 65 Відділу СУА**

Дня 19. грудня в залі Укр. Кат. Церкви голова п-ні Ганна Ратич відкрила збори. Пояснила, що дата зборів пересунена з технічних причин і через

те звіт охоплює час від червня 1957 до грудня 1958. Предсідницею збори вибрали п-ню Іванну Ратич, а секретаркою п-ню Тамару Панкевич.

У своєму звіті ствердила голова п-ні Ганна Ратич, що Відділ розвивається і поступає вперед. Веде працю по своїм силам серед громади, плекаючи товариське життя, зберігаючи рідну традицію і культуру та несе поміч загибеним і потребуємим в Європі. Спершу п-ні голова подала декілька організаційних даних. Відділ відбував правильно свої збори (12 ширших сходин, 7 засідань управи), був членом місцевого УККА і співпрацював при всіх його починах, як Святий Державности, Шевченкових роковинах, Святий Героїв. Допомогавав місцевій українській парохії при всіх імпредзах, особливо у ділянці господарській. Брав участь в Окр. Зіздах у Нью Йорку і Ньюарку та співпрацював при влаштуванні Міжнар. Жін. Виставки. Особливо уважно спинилась п-ні голова на ділянці сусп. опіки. Референтка п-ні Ольга Попель зайнялась збіркою одягу і восени 1957 вислано 8 пачок і 50 дол. до Німеччини, 3 пачки до Австрії і 2 пачки до Польщі. Саме порто тих посилок коштувало 71.90 дол. У листопаді 1958 вислано знов 3 пачки і 20 дол. до Німеччини, 2 пачки до Австрії і 4 пачки до Польщі. Порто коштувало 45.70 дол. На допомогу організаціям і приватним особам видано з нашої каси 743.29 дол. Найбільшою нашою турботою була виховна ділянка (орг. реф. п-ні І. Гронь). Ідучи назустріч бажанню батьків Відділ дав почин до засновання новацького гуртка. Є вже один рій новачок, що причислені до пласт. станиці в Елизабеті. Проводять його юначка Оксана Гусар і ст. пластунка Оксана Драган. Відділ справив двом новачкам пластовий однострій і допоміг вислати новачок на пластовий табір. Шиття одностроїв відбувалось під наглядом і за допомогою п-ні Дарії Гусар. Восени 1958 р. Відділ зорганізував курс танку і ритміки для дітей, що його провадить п-ні Ірина Голубовська для 20 дівчаток і хлопчиків. Курс адмініструвала наша орг. референтка п-ні Гронь, а потім п-ні Д. Гусар. Крім того відбулась дитяча забава з програмою. Господарська референтура під проводом п-ні Марії Слободяна дбала про буфертову сторінку імпред, а хронікарка п-ні С. Котис дуже дбайливо провадила хроніку Відділу. П-ні голова по-

дякувала всім членкам управи і членкам Відділу за співпрацю.

Слідував звіт секретарки п-ні С. Микити. До Відділу вплинуло 54 листів, а вислано 27. Розіслано 200 карток-повідомлень про сходини. Звіт касієрки п-ні Дарії Гусар подав приходи за звітний час у сумі 1.164.32 дол., а розходи у сумі 996.77 дол. Прихід дав дохід із пікніку і двох Базарів перед Великоднем 1957 і перед Різдом 1958.

Культурно-освітня референтка п-ні Олександр Ошудляк звітувала про цілий ряд імпрез. Найважливішою з них — це виставка українського мистецтва у міській бібліотеці в Плейнфілді. Про те вже було звітження у нашому журналі. Відділ доставив деякі експонати і допоміг їх розмістити, влаштував Різдвяний стіл із традиційними стравами, а в день відкриття приймав гостей чаєм і домашнім печивом. Заходами Відділу зорганізовано писання писанок. До зовнішнього відтинку діяльності належить також подарування англомовних книжок про Україну до міської бібліотеки в Нью-Бронсвіку. Дальшими імпрезами було шанування пам'яті жінок-героїнь дня 23. березня 1958. Того дня відправлено Службу Божу, панахиду і відбулись святочні ширші сходини. На них голова п-ні Ратич у своїй промові представила героїнь шлях української жінки. У червні влаштовано Свято Батька, що його рік-річно переводить наш Відділ. Добре підготована програма, що складалася з виступів дітей і промови п-ни Марусі Цісик, зробили миле враження, а смачна година при співі жіночого хору та весела товариська атмосфера причинились до повного успіху цього вечора. Підготовано дитячу забаву, якої програма складалася із коротких інсценізацій, деклямацій та дитячих гор.

Вкінці п-ні Євгенія Цісик, голова контр. комісії зложила звіт із контролю, яка знайшла все в зразковому порядку. Внаслідок того збори одногласно уділили абсолюторію і приступили до вибору нової управи. До неї увійшли: п-ні Ганна Ратич, голова, п-ні Софія Котис, містоголова, п-ні Соня Микита, секретарка, п-ні Тамара Панкевич, скарбничка. Референтками стали: п-ні Дарія Гусар, культ. освітня п-ні Олександра Ошудляк, організаційна, п-ні Віра Ровенко, сусп. опіки, п-ні Марія Слободян, господарська. До контр. комісії увійшли: пп. Євгенія Цісик, Олена Танчак і Дарія Орхів-

ська. Перевибрана голова Відділу п-ні Ратич, дякуючи членкам за довіра, закрила збори.

#### Щедрівка 65 Відділу

У навечеря Йордану шедрували членки управи пп. Соня Микитка, Марія Слободян, Віра Ровенко, Дарія Орхівська, Тамара Панкевич, Ганна Ратич. На пожертви зложили: по 5 дол. п-во Микитки, Павло Савкас, Олена Танчак, Степан Дембський, по 3 дол. Дмитро Демедик, Іван Давидюк, А. Навлюк, по 2 дол. Богдан Слободян. Юстина Савка, Дарія Орхівська, К. Хмільовська, Микола Ярмо, М. Ровенко, Юліяна Цурковська, Тамара Панкевич, Михайло Кулько, Юрко Фецак, Омелян Цісик, Ірина Гронь, Ольга Попіль, Ксеня Микитка, Іванна Ратич, Олександра Ошудляк, по 1 дол. М. Слободян, О. Подоляк, М. Білас, В. Білинський, А. Ратич, Л. Ратич, Д. Гусар, М. Неїлко, С. Котис. Разом 70 дол. Усім жертводавцям щире Спасибі!

#### Збірка на поминках

На поминках бл. п. Юстини Савка, що відбулись у Ніксоні, за ініціативою голови Відділу п-ні Ратич, в пам'ять Покійної, яка глибоко відчувала долю старших, самотніх жінок і скитальців, зібрано на добродійні цілі 46 дол., які розділено, як слідує: на Допомогу Бабусі 20 дол., на Наше Життя 10 дол., на УКК 16 дол. На збірку зложилися такі датки:

По 5 дол. п-во Лука і К. Старанчак, п. Мих. Попіль і п. Савка, по 3 дол. п. І. Підгайний, по 2 дол. пп. о. І. Ратич, В. Гусар, М. М. Слободян, о. Самборський, Волтерс, О. Балах, Грабар, Джо Кенюсо, по 1 дол. пп. Демчишин, о. Василь Танчак, І. Микитка, О. Подоляк, Ю. Гуцал, К. Хмельовська, М. Качарай, С. Касіян, Яр. Паславський, Л. Ратич, Грабар, Альтман, Наконечний.

Сердечно дякуємо всім жертводавцям!  
Ганна Ратич, голова

#### СИРАКУЗИ, Н. Я.

#### Свято Жінки-Героїні

Дня 15. лютого в українських церквах відправлено панахиди в пам'ять героїчних наших жінок, що загинули у боротьбі. Ввечері того ж дня відбулась академія в залі Нар. Дому.

Вступне слово сказала п-ні Кузьма, яким пояснила значення Свята. Святочну доповідь виголосила п-ні Ва-

лентина Гурська. Вона накреслила низку героїчних постатей, в осередку яких стояв життєпис сл. п. Ольги Басараб.

Почалась концертна частина. Першою точкою було фортепіанове сольно п-ни Марти Кузьми, яка виконала „Ой, Морозе, Морозенку“, муз. Людкевича. Молода піяністка щораз краще розгортає свої сили. Слідувала деклямація п-ни Лярис Павелко, яка прочитала одну з „Псалм Давидових“ Т. Шевченка. П-ні Володимира Смикова, яку завжди радо вітаємо на сцені, прочитала твір Лесі Українки „Порвалася нескінчена розмова“. Слова вірша про „здавлені прокльони і ридання“, про які „вість людям подають кайдани голосні“ відбилися у сотнях сердець. Адже цю „вість“ чути з широких степів Сибіру, з цілих земель Казахстану, з Якутських земель вічної мерзлоти. Їх чути з усіх кінців „земного раю“, бо в СССР немає ніодного міста, де б не подавали про себе вісті „кайдани голосні“. Останньою точкою концертної частини був виступ невеличкого жіночого хору, що його підготував інж. О. Гапій при супроводі п-ни М. Кузьми. Хор проспівав „Ой, у полі жито“ в обрідці С. Людкевича та дві пісні музики Витвицького — „Ой, зацвіла папороть“ на слова Хвильового і „Нема тої сили“ на слова Багряного. Ми щиро вітаємо ініціаторів жіночого хору певні, що при добрій волі цей невеликий жіночий хор перетвориться в могутню співочу організацію.

Академія закінчилась національним гимном, що його проспівали всі присутні.

М. О.

#### ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

З приємністю та радістю читали ми в пресі про відзначення нашої голови п-ні Олени Лотоцької, а вневдовзі після того ще одна радісна новина рознеслась по вільному світі, де живуть українці, що „Наше Життя“ обходить 15-літній ювілей свого існування. Знаємо добре, скільки труду, журби та недіспаних ночей коштувало Вас, дорогі пані, отих 15 літ і тому (хоч дещо пізно) бажаємо Вам кріпкого здоров'я та якнайкращих успіхів у дальшій праці.

З тієї нагоди складаємо 25.00 дол. на пресовий фонд „Нашого Життя“.

За 49 Відділ СУА в Бофало

А. Макух, м.-голова

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ, 1959

## ВІСТІ З ФОНДУ „МАТИ Й ДИТИНА“

### Школи

Плян навчання шкіл українознавства обіймав навчання української мови, історії, географії і співу.

При навчанні української мови учні користали з букварів Матвійчука і Вагилевича та читанок Матвійчука, Е. Ю. Пеленського й Романенчука. У Людвігсфельді навіть читали в старших класах „Золоті Ворота“. Окрім навчання письма, граматики і композиції, учні знайомились із кращими творами нашої літератури.

Навчання релігії відбувалось в усіх школах за винятком трьох, де в місцевості немає священика.

В усіх школах діти дістали загальні відомості з української історії і географії. Усюди вчили їх співу колядок, щедрівок, тагілок та різних народних і релігійних пісень. Із ними діти звичайно виступали на імпрезах, що їх кожна школа влаштувала. Найбільше їх відбуло в Мюнхені місті, Мозаху, Людвігсфельді і Нюрнбергу.

До програми навчання належали також прогульки. В міру спромоги відбувала їх кожна школа. Це були прогульки до зоо-парку, до цирку (Мозах), кораблем (Розентайм), на прощу (Мозах, Ляндсгут). Подорож у гурті давала дітям багато вражень.

Шкільні бібліотеки теж причинились до кращого освідомлення дітей. Тільки одна школа (Нюрнберг) звітує, що всі її діти брали й читали книжки. Але й обі школи в Мюнхені (місто і Людвігсфельд) виказують велику кількість дітей, що читають.

Кількість учителів є різна. Найбільше шкіл провадить одна вчительська сила (Авгсбург, Мозах, Віненден і Нюрнберг). Дві вчительські сили є в Людвігсфельді і Ляндсгуті, три в Розентаймі, а 5 у Мюнхені.

### ЗУСТРІЧ ІЗ ГОЛОВОЮ МЖСОЮЗУ

Голова Міжнар. Жін. Союзу п-ні Дераніягала прибула до Нью Йорку, щоб узяти участь у Комісії Статусу Жінки. Дня 19. березня вона відбула зустріч із представницями СФУЖО. Вістку про те подаємо в іншому місці.

СКОРО — ЛЕГКО — НАЙЛІПШЕ

## ГРОШІ ДО КРАЮ

### 10 рублів за 1 дол.

Оплата \$5 за пересилку до \$50

Експресова доставка до двох тижнів

ПОВНА ГАРАНТІЯ  
ПОСВІДКИ ОДЕРЖАННЯ

## Gramercy

744 Broad St. Newark 2, N. J.

Дозволено і забезпечено.

Департаментом Банків

## КОРКИ З НОВУ МОДНІ!



Ручно роблені в Німеччині,  
на вищому корковому котурні,  
з найкращих шкір —  
У ВСІХ ШИРИНАХ.

Маємо їх у яснобрунатній, черво-  
ній, пісківій і білій, гладкій шкірі,  
в чорному ляку та в чорній і тем-  
нобрунатній замші. Ціна \$17.50.

У Канаді вивисаємо С.О.Д., а до ЗДА  
за попереднім надіслання грошей.  
Незадоволеним звертаємо гроші!

## ORBIT

434 Queen St. W. Toronto, Ont.  
EM 6-4572

Замовляючи, прохаємо подавати не  
тільки Ваше число черевика, але та-  
кож залучити відрис лівої ноги на  
папері.

Всім Вп. Паням, які крім перед-  
плати зложили пожертву на ПРЕ-  
СОВИЙ ФОНД, складаємо цією  
дорогою сердечну подяку. Виказ  
пожертв на сторінці „Вістей з  
Централі“.

## Haro's

УКРАЇНЬКА КРАМНИЦЯ КВІТІВ

### Галини Чучкевич

4422 Pearl R, Cleveland 9, Ohio

Квіти на всі оказії,  
зрізвані й вазонкові,  
тропікальні рослини,  
кераміка.

Даємо зелені значки  
“Eagle Stamps”

Телефон: FL 1-5119 і SH 1-4016

### ПОДЯКА

Щиро сердечну подяку складаю усім паням, членкам 33 Відділу США і паням нечленам, які відвідали мене в шпиталі і в хаті в часі моєї недуги після нещасливого випадку. Зокрема дуже дякую голові США пані Тарнавській і пані Олінкевич, які відвідали мене від товариства. Рівнож дякую за надіслані і принесені мені квіти і солодощі.

Дуже вдячна Вам

Ольга Городиська

### ПОДЯКА

Щороку святкуємо в зимі Свято Жінки-Героїні. Щораз більше признання знаходить воно серед нашого громадянства. Цього року теж живо відгукнулась у Філадельфії українська громада. Але й Союзянки завдали собі труду, щоб воно вийшло гарно й величаво. На цьому місці складаю подяку п-ні Осипі Грабовенській, голові підготовного комітету. Також хорові 10 Відділу та його диригентці п-ні І. Чумовій за добірні пісні на високому рівні та їх акомпаніаторці п-ні І. Кондрі. Далше п-ні Олі Селезінці і членам „Молодої Просвіти“ за прегарну інсценізацію, яка вперше була виконана на українській сцені. Щира дяка п-ні Марії Біляковій за змістовний реферат, п-ні Єлисаветі Чепіль за чудову деклямацію, п-ні Наталії Андрусів за прегарний спів та її співвиконавцям проф. Бабякові і п-ні К. Чіцці-Андрієнко за супровід. Особливо дякую Українській Мистецькій Студії під проводом проф. Мегика за чудову декорацію сцени і п. Зелінському за допомогу при декорації та освітленню.

Анна Сивуляк  
голова Окр. Ради США



Return to:  
"OUR LIFE" Magazine  
909 N Franklin St  
Philadelphia 23, Pa  
RETURN POSTAGE GUARANTEED



## SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF  
**LESYA UKRAINKA**  
Translated by Perchad Candy  
Foreword by Clarence A. Manning

УСІМ СВОЇМ ПОКУПЦЯМ І ПРИХИЛЬНИКАМ ВЕСЕЛИХ СВЯТ  
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

бажає  
**ОДИНОКА  
УКРАЇНСЬКА  
КРАМНИЦЯ  
З МЕБЛЯМИ  
Й ЕЛЕКТР.  
ПРИЛАДДЯМ**

# ЕКО

Власники: І. Шупаківський  
О. Лупань  
Д-р І. Павлічка

8th St. & GIRARD Av., PHILADELPHIA 22, Pa. Tel. PO 3-2056



# „МОДА“

ГАЛЯНТЕРІЙНА КРАМНИЦЯ

628 W. GIRARD AVE.,  
Philadelphia 23., Pa.

—:—  
відома від літ  
із доброякісних товарів  
та низьких цін.

—:—  
Великий вибір товарів на  
висилки своїм рідним.



Замовляти на адресу:

Союз Українок Америки  
909 N. Franklin St.  
Philadelphia 23, Pa.

Іванна Савицька  
5138 N. 15th St.  
Philadelphia 41, Pa.